

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 165 - 25 Kuruş

11 - Temmuz - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

UŞAĞIN SÖZLERİ PAVLO İLE MATİLDEYİ DEHŞETİÇİNDE BIRAKTI.

ATLA MI GİTTİ? ÖYLEYSE MESELE TAHMİNİMİZDEN DAHA CİDDİ.. BAŞINA BİR KAZA GELMİŞ OLMASIN

BİZ DE BUNDAN KORKUYORUZ YA EFENDİM.

PAVLO.. BİR ÇARE ARA YALIM..

İHTİYAR KONTES MESELEYİ ÖĞRENİNCE BÜYÜK BİR HEYECANI KAPILDI.

İŞTE BUNUN İÇİN İÇİMDE BİR SIKINTI VARDI BENİM.. HERHALDE KENDİSİ İÇİN BURADA YER OLMADIĞINI SANDI YAYRUCAK. SAKIN CENOVAYA NİŞANLISI ARMANDONUN YANINA GİTMEŞ OLMASIN?

AMA ANNE CENOVAYA ATLA GİDİLMEZ Kİ..



NE OLDU? VIOLONA'NIN YANINDA OLUP OLMADIĞINI NEYE SORDUNUZ? YOK SA BİR YERE Mİ GİTTİ?

EYET ARMANDO.. SİZİN YANINIZDA OLMASI ÜMİDİ DE ŞİMDİ SUYA DÜŞTÜ..

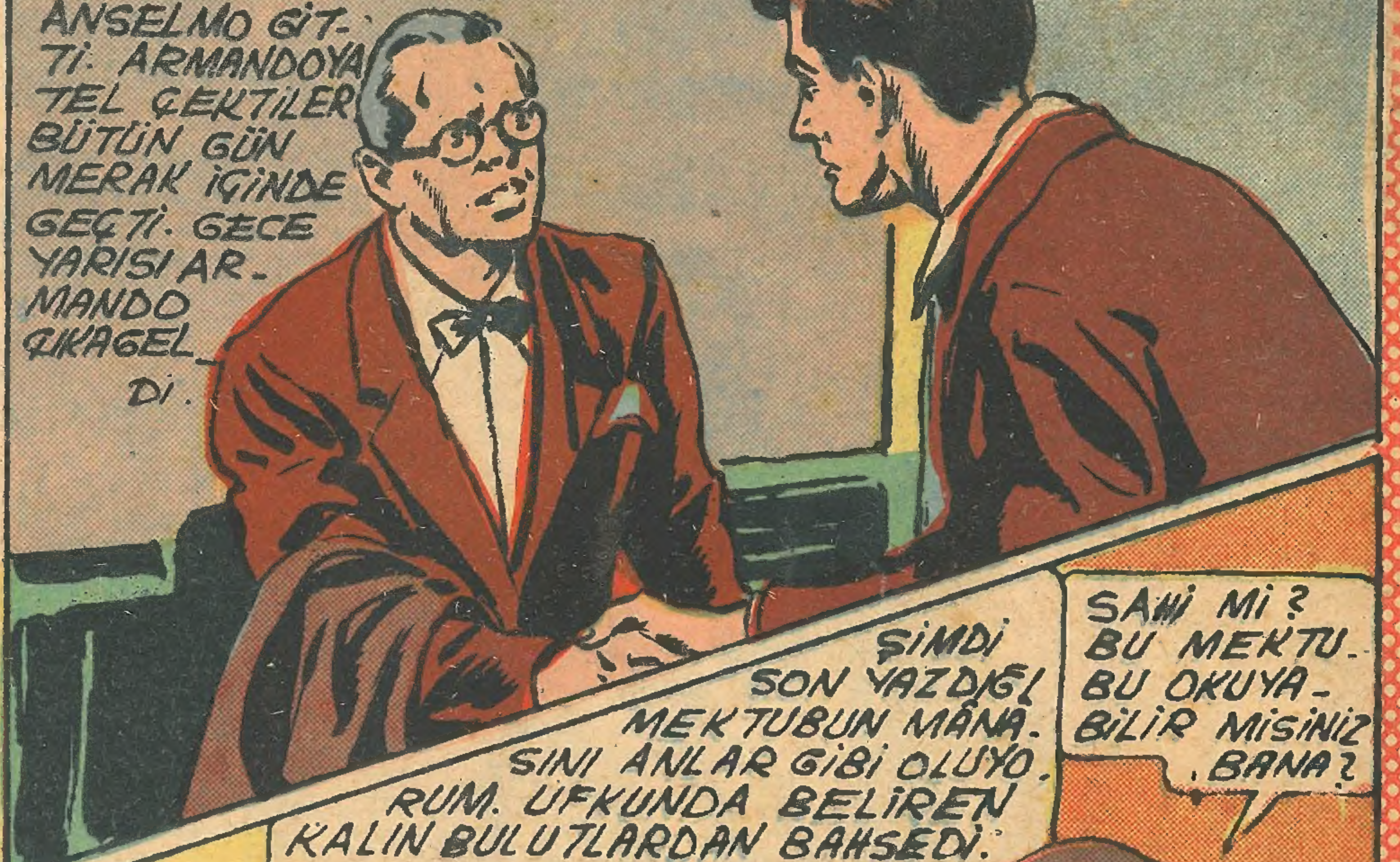
DOĞRU! AMA BEN YİNE ARMANDOYA BİR TELGRAF ÇEKMEK NİYETİNDEYİM. BELKİ ATLA SEN-POL'E GİTMEŞ, ORADAN TRENE BİNMEŞTİR.

BU TAKTİRDE ATI SEN-POL DE BIRAKMIŞ OLMASI LÂZİM. ANSELMOYU ORAYA GÖNDERELİM, BİZ DE ARMANDOYA TEL ÇEKELİM.

ANSELMO GİTTİ. ARMANDOYA TEL ÇEKTİLER BÜTÜN GÜN MERAK İÇİNDE GEÇTİ. GECE YARISI ARMANDO ÇIKAGELDİ.

ŞİMDİ SON YAZDIĞI MEKTUBUN MÂNÂSINI ANLAR GİBİ OLUYORUM. UFKUNDA BELİREN KALIN BULUTLARDAN BAKSEDEYORDU.

SAHİ Mİ? BU MEKTUBU OKUYABİLİR MİSİNİZ BANA?



ŞİMDİ ANNE VE BA-
BANIN BİR YETİMLE
EVLENMENE RAZI
OLACAKLARINI SANMI
YORUM. FAKİRLİK BİR
YANA, ANASI BABASI BE-
LİRSİZ BİR KIZLA TABİİ
EVLENEMEZSİN.....



MÖSYÖ PAVLO!
BUNLARIN MÂ-
NÂSI NE ?
YOKSA BEN-
DEN VÂZ MI
GEÇMEK İSTİ-
YOR..



BU ÇOK MUHTE-
MEL AZİZİMAR.
MANDO.. FAKAT
ÜZÜLMİYİN. ONU
YARIN SABAH
ARAR BULURUZ.
SİZ BİR ŞEY
YER MİSİNİZ ?

KARNİM AÇ DEĞİL..
SABAH KADAR DA
GÖZÜME UYKU GİR.
MESİ İMKÂNSIZ..
NEDEN BU ŞEKİL
DE HAREKETETTİ.
ANNEM VE BABAM
ÇOKTAN RAZI OLMUŞ
LARDI

KADINLARIN
GURURU BA-
ZEN AŞKA
DA GALEBE
ÇALAR. FAKAT
SEN YÜREĞİ.
Nİ PEK TUT
ONU BULACA-
ĞIZ.



ANSELMO! ŞİMDİ BANA
MATMAZEL VİOLDNANIN
HANGİ İSTİKAMETTE U-
ZAŞTIĞINI SÖYLE

ERTESİ SABAH DAHA
HERKES UYKUDAYKEN
ATINI, SEN-POLDENELİ
BOŞ DÖNEN ANSELMO.
YA HAZIRLATAN PAVLO
YOLA ÇIKTI.

İSTE ŞU İSTİKAMET.
TE EFENDİM



ONU EN SON NEREDE
GÖZDEN KAYBETTİN?
ŞU KAVAKLARIN ORADA MI?

EYET EFENDİM..
ORADA SON DEFA
BANA DÖNDÜ: "GEZİN
TİM UZUN SÜRECEK
DEDİ VE GÖZDEN"
KAYBOLDU.



BURADA YOL İKİNE AY-
RILIYOR. BİRİ VADİYE
BİRİ DAĞA GİDEN YOL
HERHALDE DAĞA ÇIK-
MIŞTIR.



NIHAYET BİR
NAL İZİ BULDU.

ARTIK BURADAN
GİTTİĞİNE HİÇ
ŞÜPHE KALMADI
ARKASI VAR.



PEMBE İNCİ

Yazan : Emilia Bazau

Çeviren : N. Yeğinobalı



İlk işim, çarşıdan elinde paketlerle dönen Lucilla'nın kulaklarına bakmak oldu.

B ankadan çıkarken duyduğum zevki ancak karısını çok seven ve onun arzularını yerine getirmek için gece gündüz çalışan

erkekler bilir. Evet, gece gündüz çalışmışım ve nihayet karımın sadece ümitsiz bir hulya sandığı şey, en çılgın hayallerinin bile mümkün

görmediği şey, hakikat olmak üzereydi. Kuyumcuya giderken sevinç içindeydim. Sadece bir başka müşteri benden evvel davranacak

diye korkuyordum. Caddenin her geçişimizde dakikalarca seyrettiği pembe inci küpeleri avcumun içinde görünce Lucilla kimbilir ne kadar sevinecekti!

Pembe inciler o kadar nefisti ki son derece pahalı olacaklarını tahmin etmiştim. Ama kuyumcunun istediği fiyatı veremezdim. Bütün biriktirdiğim para bile yetmezdi buna. Ümitlerim kırılmış bir halde dışarıya çıktım. Tam o sırada mektep arkadaşım Gonzaga İlorente ile karşılaştım. Gonzaga zengin ve hovarda bir salon adamıydı. Böyle şeylerden anlardı. Kendisine kuyumcunun beni nasıl aldatmağa çalıştığını anlattım. Ama pembe incileri o da görmüştü.

— «Çok nadide şeyler» dedi. «Kuyumcu senden az bile istemiş.»

Sonra paramın üstünü tamamlamakta ısrar etti. Ona o kadar minnettar kaldım ki ertesi akşam yemeğe davet ettim.

Pembe inci küpeleri görünce Lucilla'nın ne kadar sevindiğini imkânı yok tarif edemem. Dünyanın en mesut kadını olduğunu söylüyordu. Ben de dünyanın en mesut erkeğiydim.

Ertesi gece Lucilla en güzel elbisesini giydi. Küpeleri taktı ve Gonzaga'yı bahçe kapısından karşıladı. Çok neşeli ve güzel bir gece geçirdik.

Ertesi akşam işten döndüğüm zaman ilk işim çarşıdan, elinde paketlerle gelen Lucilla'dın kulaklarına bakmak oldu. O zaman bir çığlık atmaktan kendimi alamadım. Zira kulağındaki elmas halkalarından birinin içi boştu. Pembe incilerden biri kaybolmuştu.

İncinin kaybolduğunu anlayınca karımın kapıldığı dehşeti tarif edemem! Öyle ki onu teselli etmek zorunda kaldım.

— «O kadar telaşlanma, burarlardır, buluruz.» dedim.

Ama her tarafı alt üst ettiğimiz halde pembe inciye bulamadık. Nihayet;

— «Bugün dışarıya çıktın mı?» diye sordum.

Karım sapsarı kesilmişti.

— «Evet, alışverişe çıktım» diye cevap verdi.

— «Yaya mı doluştın, yoksa otomobile mi bindin?»

— «Dönüşte otomobile bindim. Ama numarasına dikkat filân et. (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

M irella için, iyi bir ev kadını demekti. Umumiyetle, sabahları saat ona kadar yataкта kalır; sonra bir kaç saatini aynanın karşısında geçirir; öğleden sonra da vakitini misafirlikte veya dükkânları dolaşmakla geçirirdi. Ve bittabi kocası akşama eve döndüğü zaman homurdanıp dururdu. Çünkü ne karısını evde ve ne de sofrayı hazır bulurdu.

O sabah, bambaşka bir şey oldu. Mirella, iyi bir ev kadını gibi saat yedide ayağa kalktı. Yeni tutukları hizmetçi Rosaria, çok mız-mızdı. Mirella, ona güzel bir ders vermek istiyordu:

— Sana, bin kere söyledim, odaları süpürmek için çok zaman sarfediyorsun - diye hizmetçiye çıkıştı - Bir saatte hepsini bitirmen kabilken hiç bir gün işlerini öğleden evvel bitiremedin. Şimdi, bu işlerin nasıl yapılacağını sana göstereyim de öğren...

Rosaria, başını eğmiş, elindeki erzak torbası ile pazara giderken, Mirella, bir eline toz bezini, diğer eline de süpürgeyi alarak işe başladı.

Mirella, büyük bir gayretle kocasının yazı odasını temizlerken; kapı yavaşça aralandı. Kocasının başı göründü ve hayretle:

— Fakat nasıl?... Nasıl oldu?... diye söylendi. Sen burada ne yapıyorsun?

— Görüyor musun? Odanı temizliyorum.

— Görüyorum. İşte bunun içindir ki sana soruyorum... Yoksa Rosaria hasta mı?

— Hayır... Fakat o kadar yavaş

İşler neden çabuk olmuyor?



Yazan : Arrigo de Angelis

Çeviren : Vahit Orgun

iş görüyor ki ona odaların bir saatte temizlenebileceğini göstermek istedi.

— Ne kadar acayip fikir varsa sendedir... Bununla beraber... Sana bir şey söyleyeyim mi?... Eu gün ne kadar cana yakın olduğunun farkında mısın?

— Rica ederim, ayağımın altından çekil! Hem sen başımda ne duruyorsun? Giyinmeğe gitsene!...

— Daha vakit var.

Roberto, bir müddet karısını tetkik ettikten sonra ansızın ensesine bir öpücük kondurdu.

— Rahat dur, Roberto! diye Mirella sinirlenerek bağırdı.

— Peki ama, neye rahat duruyum?

— Görüyor musun, işim var. Mirella, bir iskemlenin üstüne çıkmış duvardaki tablounun tozlarını

siliyordu. Roberto da büyük bir istiyakla karısının bacaklarını, kalçalarını, hareket halinde bulunan vücudunun her azasını teker teker gözden geçiriyordu. Sonra ayaklarının ucuna basarak karısına yaklaştı ve belinden kavrayarak havaya kaldırdı.

Mirella korkudan bir çığlık kopardı; sonra protesto etmeğe başladı.

— Çıldırдың mı, canım?... Beni rahat bırak...

Fakat kocası söz dinlemiyordu. İkisi de muvazenelerini baybedip yere düştüler.

Roberto özür dileyerek ayağa kalktı. Bir müddet sonra giyinmiş, işine gitmişti.

Mirella, düşünceli bir tavırla odayı temizlemeğe devam ederken, kapı aralandı. Gelen, Rosaria idi. Pazardan dönmüş ve saatin onu bulduğunu haber vermek için içeri giriyordu.

Mirella duvardaki saate hayretle baktı. Evet, Rosaria'nın hakkı vardı. Saat onu beş geçiyordu.

Müstehzi bir tavırla odayı tetkik eden Rosaria, hayretle:

— Daha bir oda bile temizlenmemiş; dedi.

Mirella, hizmetçiye karşı küçük düşmesine sebep olduğu için kocasına kızarken; hiddetle cevap verdi:

— Bu günü saymam! Kocam beni rahat bırakmadı... Bir şey arıyordu.

Rosaria, müstehzi bir tavırla gülerken, hafif bir sesle mıldandı:

— Bilirim... Beyefendi sık sık bir şeyler arar ve her seferinde de aradığını bulur...

Mirella hemen o gün hizmetçi Rosaria'ya yol verdi...



KESİK BAŞIN Estarı



Büyük Macera ve Aşk Romanı : 6

— Belki kaatil buradan kaçmıştır. Hele söyle bir gidelim.

Her ikisi birden vagonun diğer cephesine geçmişlerdi. Doriok dikkatle her tarafı süzüyordu. Birden, bire gözü merdivenin basamağına ilişti. Bir kibrit çakararak baktı. Daha dikkatlice baktıktan sonra:

— Siz bir taraftan vagona girdiniz mi? dedi.

— Hayır. Bu taraftan hiç kimse işlemedi. Hepimiz diğer cephe-den vagona girdik.

— Rica ederim bana daha kuvvetli ışığı olan bir lâmba getirir misiniz?

Şef muavini derhal lâmbayı bulmağa gitti. Dönünce lâmbayı polis müfettişine verdi. Merdiveni uzun müddet tetkik ettikten sonra:

— Tahminimde yanılmamışım... Hiç te...

— Ne demek istiyorsunuz?

— Mademki buradan siz vagona girmemişsiniz. Buradaki iz kaatile aittir. Kaatil Avinyonda bu kapıdan inmiştir.

— Peki ya kelle ne olmuştur?

— İşte zaten kelle meselesi işe karışmasa bir çocuk dahi kaatili yakalayabilir. Beni de düşündüren bu meseledir. Maamafih ben Avinyon'da kaatilin izini bulacağıma eminim. Hele bir defa onun peşinden gidelim. Herhalde bilâhare kelle meselesi de meydana çıkmış olacaktır.

Şef muavini Arno polis müfettişinin sözleri karşısında bazı itiraz edecek noktalar bulmuştu. Lâkin bu kanunu temsil eden bir kimseye karşı da bir parça ukalâhk olacaktı. Bunun için susmayı tercih etti.

— Avinyona gidecek tren kaçta geliyor?

— Onu on geçe!

— O halde daha vaktimiz var demektir. Ben sabah kahvaltısı yapmak istiyorum. Bize teşrif etmez misiniz?

— Teşekkür ederim. Şimdilik yerimde bulunmam lâzım. On dakikaya kadar Marsilya ekspresi gelecek ve ona yol vermek mecburiyetindeyim. Bilâhare sizi rahat-sız ederim.

— Sizi bekliyorum.

Arno bir müddet gözlerle Do-medim, tabii.

Lucilla şimdi ağlamağa başlamıştı.

— «Sakin ol da hatırlamağa çalış, mereleri dolaştın?» diye sordum.

Lucilla «Öf, beni rahat bırak» diye hıçkırarak dışarıya koştu.

O gece ikimiz de uyuyormuş gibi yaptığımız halde uyuyamadık. Ertesi sabah erkenden kalktım ve sokağa çıktım. Gonzaga'ya gidip akıl danışmağa karar vermiştim.

Evine gittiğim zaman Gonzaga uyuyordu. Uşağı:

— «Buyurun, bekleyin, efendim biraz sonra kalkar» dedi.

Perdeleri henüz açılmamış olan loş misafir odasına girdim. Tam divana oturmak üzereydim bu loşluk içinde bir damla ışık gözü-mü çekti. İğildim baktım: Bir tek iri, saf ve nefis pembe inci.

Önceden böyle bir vaziyet tahayyül etsem herhalde derhal gidip ırz düşmanı arkadaşımı, sonra

riok'u takip etti. Fakat şef muavini polis müfettişinin yanlış tahminleri karşısında son derece asabileşmişti. Kellenin Valans'ta kaybedilmiş olması kuvvetle me-mul iken o Avinyonda kaatili aramağa gidecekti. Hiddetle şapkasını başına geçirerek, vazifesi başına yollandı.

V

Marsilya ekspresinin Valans'dan geçmesi servisin sonuna er-mesi demekti. Arno sabah çayını içtikten sonra derhal yatmağa gi-derdi. Fakat o sabah istirahat-e gideceği yerde bir arkadaşını bek-liyordu. Bu da küçük Piyerlot istasyonunun şefi Dupon idi.

Arno ile Dupon uzun zaman-dan beri tanışıp çok sıkı fıkı dost idiler. Vaktile birkaç sene beraber-ce bir istasyonda çalışmış oldukla-rından iyi hatıraları vardı. Ve a-rada sırada buluşup bu hatıraları yadediyorlardı. Dupon trenden inince derhal Arnoya giderek eli-ni sıkıyordu. Bir parça dinlendikten sonra Dupon:

— Beraberimde kimi getirdim haberin var mı? dedi. Kurbet is-mindeki gece bekçisi. O B. 14 ci-nayetin failini keşfetti. Ben o-nunla seninle nasıl konuşuyorsam aynı şekilde konuştum.

Arno, arkadaşının sözüne ina-namıyarak:

— Haydi canım, dedi.

Dupon:

— Kurbet! diye bağırdı. Hat bekçisi üçüncü sınıf vagonlardan birinden inip kendilerine doğru gelmeğe başlayınca, Arno:

— Müsaade ediniz... Şu trene yol vereyim. Şimdi gelirim, dedi.

Marsilya ekspresine yol verdik-ten sonra dönerek âmirlerinin ya-nına geldi. Marsilya katarından inen Dupon ile Kurbet, peronun altında duruyorlardı. Yaklaşınca:

— Anlat bakalım Kurbet anlat, dedi.

Hat bekçisi bir parça korkak tavırla Arnoya bütün hâdiseyi ol-duğu gibi anlattı. Sonra cebinden vaktile Dupone göstermiş olduğu kâğıdı çıkartarak şef muavinine uzattı. Arno kâğıdı okuduktan son-ra cebine koydu ve:

— Bunu adli makamlara ver-

karımı, sonra da kendimi vuraca-gımı zannedirdim. Ama hayır, in-ci-yi aldım ve Gonzaganın uyanma-sını beklemeden evime döndüm.

Lucilla yeni uyanmıştı. Rengi-min solukluğuna rağmen pek gü-zeldi. Endişeyle,

— «Nereye gidip geldin böyle erken erken?» diye sordu.

Elim cebimdeydi ve pembe inci avcumun içinde duruyordu.

— «Gonzaga'ya gittim» diye ce-vap verdim.

Karımın yüzü ölü gibi sarardı ve gözleri dehşetten irileşti.

— «Niçin?»

Bu suali sanki fısıldar gibi sor-muştu.

Niyetim pembe niciyi yüzüne atmak sonra da kapıyı çekerek çıkıp gitmekti. Ama o an, Lucilla ile geçirdiğim mesut seneler gözü-mün önünde canlandı. Aynı zaman-da ondan ayrılırsam ne kadar se-fil olacağımı görür gibi oldum. Kendi kendimden utanır gibi başı-mı iğdim ve;

mek lâzımdır, dedi.

Dupon devamla:

— Anladın mı şimdi Arno? de-di. Kurbet hâdiseyi bana anlattığı vakit ben ehemmiyet vermemiş-tim. Bir türlü bir yolcunun tuvalet kapısı yerine vagon kapısını aç-a-rak hat boyu kenarına düşeceğini aklıma getirmemişim. Fakat son-radan gazeteleri okuyunca Kurbe-te hak verdim ve düştüğünü iddia eden yolcunun kaatil olduğunu anladım.

— Nitekim...

— Bunun üzerine Valans zabı-tasını meseleden haberdar etmek üzere hat bekçisini de yanıma a-larak geldim.

— Keske daha evvel gelmiş ol-saydın. Neyse. Haydi benimle bir-likte geliniz.

Arno, Dupon ile Kurbete ken-di-ni takip etmelerini işaret etti. Üzerindeki resmi şapka ile ceke-tini çıkartarak sivil elbiselerini giydikten sonra istasyondan çıktı. Doriok kahvede oturuyordu. He-nüz önüne yeni konulmuş olan sütünü içmek üzere idi. Fakat da-ha ziyade halinden bunları can sı-kıntısı ile yediği anlaşıyordu. Di-mağı düşünmeden sonderece yo-rulmuşu benziyordu. Onu daha zi-yade yoran iki mesele vardı: Birin-cisi kellenin yok edilmiş olma-sı. İkincisi de kaatilin Avinyon'da trenden atlamış olması idi. Aklına bu iki şey gelince çileden çıkıyor-du. İşte tam beride de şef mu-avininin iki kişi ile birlikte geldi-gini gördü. Arno polis müfettişine yaklaşıncı:

— Size Piyerlot istasyonu şe-fiyle hat bekçisini takdim ederim. Size söylenecek ehemmiyetli bir şeyleri varmış. Hem de B. 14 hâ-disesiyle alakadar.

— Öyle mi. Buyurunuz. Diye-rek Driok yeni gelenlere yer gös-terdi.

Dupon:

— Haydi Kurbet. Mösyöye bü-tün hâdiseyi bana anlattığınız gibi anlatınız, dedi.

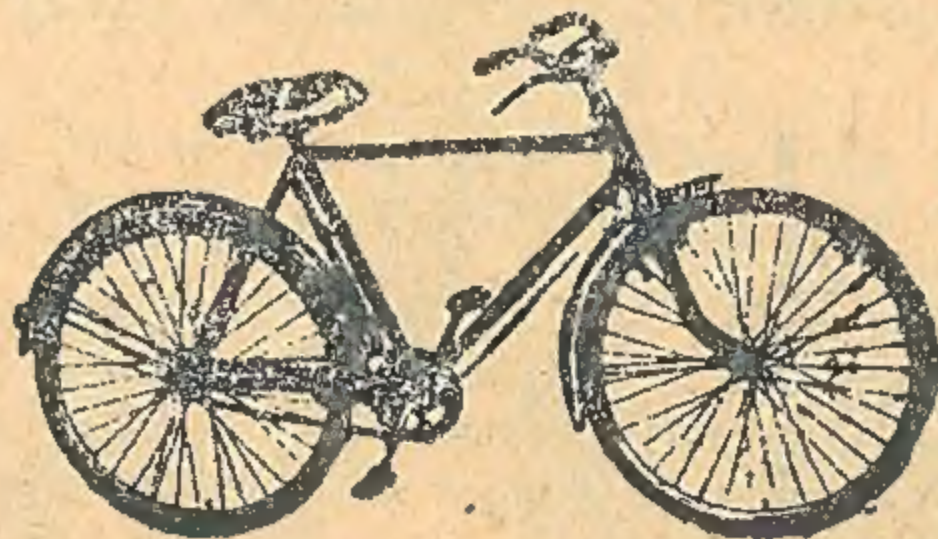
Zavallı hat bekçisi! Üçüncü de-fa olarak bu hikâyeyi bütün tefer-ruatıyla anlatıyordu. O da artık anlatmaktan usanmıştı. Bu hâ-di-seyi şahit olduğuna nerede ise pişmanlık getirecekti.

— «Akıl danışmağa gitmiştim» diye evap verdim. «Ama daha u-yanmamış. İçeriye girmeden dön-düm geldim.»

Hemen yanından ayrıldım. Bu-na rağmen çektiği derin «Oh!» ku-larında çınlar gibiydi.

HAFTADA

2.5 İKİ BUÇUK LİRA
TAKSİTLE BİSİKLET



KATALOG ve ŞARTNAME
15 kuruşluk pul gönderenlerin
adreslerine gönderilir.

Adres: Yüksek Kaldırım
No. 30/22

Doriok dikkatle hat bekçisini dinledikten sonra Arno'nun ken-disine uzattığı ve meçhul adamın Kurbete bıraktığı kâğıdı da oku-du.

Polis müfettişi şef muavinine dönerek:

— Nitekim bu kâğıtta benim iddiamın ne kadar yerinde oldu-ğ-u isbat eden en canlı bir vesika-dır. Kaatil Valans'a trenle gelme-miştir. Avinyona inmiştir. Söyle bir parça 80 kilometre süratle gi-den bir trenden atladığınızı aklı-nıza getiriniz. Yüzde yüz ölmek tehlikesinin mevcut olduğunu gö-rürsünüz. Şimdi şu anlaşıyor ki kaatil fevkalâde yüzücü imiş. Rodon nehrine kendini atmış. So-ğuk su kendini ayıltmış. Ve ni-hayet söğütlerin dibine kadar gitmiş, orada tekrar bayılmış ve bu adamcağız trenden görül-müş. Mesele oldukça aydınlanmış demektir.

Dupon ile Kurbet polis müfet-tişinin bütün sözlerini tasdik edi-yorlardı. Lâkin Arno hâlâ müte-redditti. Onun bu halini sezmiş olan Doriok:

— Ne dersiniz Mösyö Arno di-yerek sordu.

— Öyle olsun. Fakat ya vago-nun basamağındaki izler nedir?

— Ne olmasını istiyorsunuz. Kaatilin nereden atladığını zanne-di-yorsunuz. Demek ki o kapıyı açmış. Basamağın üzerinde kendi-ni nehre bırakmış.

— Evet... Ama...

— İtiraz etmeyiniz. Hâdisi böy-le olmuştur. Siz beni tekrar vago-na götürünüz. Bir kere daha ora-da incelemede bulunayım, dedi.

Üçü birden kalktılar.

Doriok müthiş şaşırmıştı. O da-kikada birisi gelip ben kaatili bul-dum. Yalnız bana bir tabak kendi kanınızı vermeniz lâzım dese emin olunuz ki verecekti. Tam vagonun bulunduğu peronun altına gelince orada müddeiumumi muavini ile müstantiğin bulunduğunu gördü. Onlar da vagonu tetkik ediyor-lardı. Birbirlerini selâmladıktan sonra:

— Yeni bir şey var mı Mösyö Doriok? dediler.

— Piyerlot hat bekçisi Kurbete sorunuz. O size gördüğünü anlat-sın.

Müddeiumumi bir kenarda du-ran adamcağıza bakarak:

— Yok canım...

Zavallı Kurbet dördüncü defa olarak gördüklerini tekrar etmek mecburiyetinde kaldı. Onlarla ko-nuşurken Doriok yalnızca vagona girmişti. Biraz sonra onu vagonun penceresinde gördüler. Kaç nume-ra-lı vagona cinayetin işlendiğini sorduktan sonra tekrar gözden yok oldu. Facianın cereyan ettiği kompartiman hâlâ alt üsttü. Ya-tak karışık, bavul açık ve her ta-rafta kan izleri vardı. Doriok der-hal yere eğilerek bir kibrit çak-mak suretile kanapelerin altlarına doğru baktı. Fakat çok durmadı. Seyyar müfreze şefi küplere bin-miş bir vaziyette doğruldu.

Sanki kelle-yi kanapelerin al-tında bulmak ümidiyle eğilmişti. Sonra, yatağı karıştımağa başla-dı. Bu arada eline sert bir şey ilişti. Bu bir kamaydı.

— İşte cinayetin işleniği silâh! diye haykırdı. Bu Valans memur-ları da ne biçim vazife görürler miş? Şimdiye kadar hiç kimse a-damı öldüren silâhtan bahsetme-mişti. Hiç kimse aramayı dahi ak-lına getirmemiş.

Kompartimanın sönük ziyası altında kamayı tetkik ederken bir çok ayak sesleri işitir gibi olmuş-tu. Kompartimandan çıkarak müd-deiumumiye:

— Buyurunuz, diyerek kamayı uzattı ve:

— İşte bu silâhla zavallı İngi-(Arkası 14. sayfada)



NAT PINKERTON



DUR BARAYIM
GREGORY PECK
YAHUT CARY
GRANT.

NAT
DEMİN BAN
KANIN ÖNÜN
DE KİME
RASTLADIM
İMKÂNİ YOK
BİLEMEZ.
SİN.



SERSEM-
LİK ETME
NAT..
MORRISON
NU GÖR-
DÜM.

BANKA
DAN MI
ÇIKIYOR.
DU?



EVET.. BİR GÜN İÇİN
GELMİŞ.. TRENE
YETİŞMEK İÇİN ACE-
LE EDİYORDU. SON-
RA BENİ GÖRDÜ-
GÜNE SIKILMIŞ
GİBİYDİ.

NE TUHAF.. TE-
LEFON BİLE
ETMEDİ.. MOR-
RISON KOSKOCA
ADAMDIR. KENDİ
BİLDİĞİ GİBİ YA-
ŞAYABİLİR. AMA
İNSALLAH JÜLYET
İÇİN BİR SER-
SEMLİK YAPMAZ

950, Ring Features Syndicate, Inc., World rights reserved.



ÖYLE YA, ŞEHİRE
GELSİN DE SONRA
BANA TELEFON ET.
MEDEN YİNE GİTSİN
OLACAK ŞEY DEĞİL
İNSALLAH BİR SER-
SEMLİK YAPMI-
YORDUR.

BEN ONU ANLIYO.
RUM NAT.. MORRI-
SON AŞIK.. HER-
HALDE EVLENMEYİ
DÜŞÜNÜYOR..
BUNUN NERESİ
SERSEMLİK?



BEŞ DAKİKA SONRA
NORVALE'DE.
YİZ BAYIM..



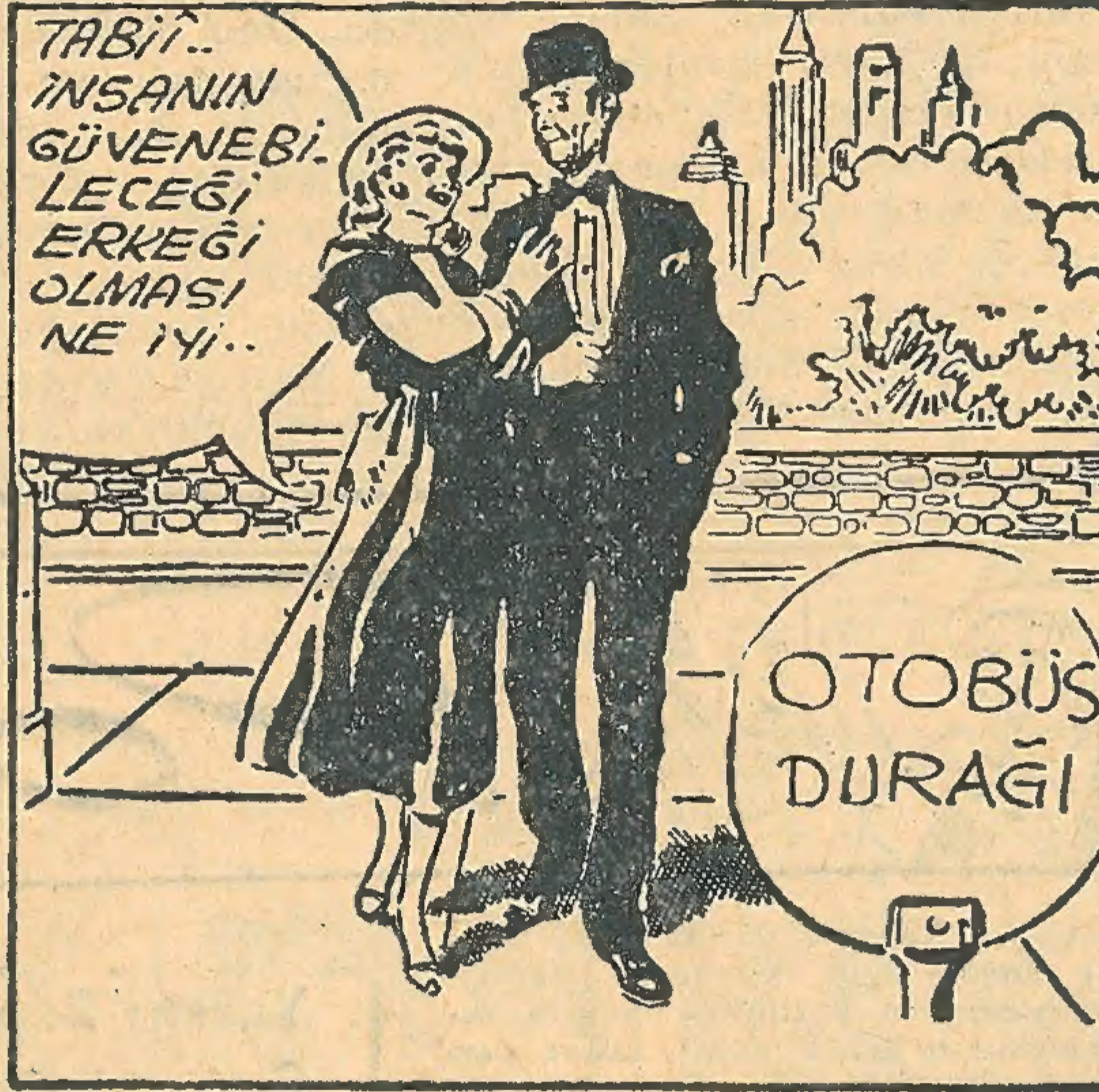
MORRISON
SEVGİLİM
SENİ ÇOK
ÖZLE-
DİM..

PARAYI ALDIM SEV-
GİLİM.. GICIR GICIR
BEŞBİN BANKNOT..
KÜÇÜK EVİNE YAKIN.
DA KAVUŞACAK-
SİN..



MORRISON
BEŞBİN DO-
LARI YANIN-
DA TAŞIMAN
DOĞRU DE-
ĞİL. BENİM
EVLERİNDE
KALDIĞIM AH-
BAPLARIN BİR
KASASI VAR
İSTER.
SEN
PARAYI
ORAYA
KOYA.
LİM

CANIM JÜLİ.. SEN GÜZEL
BAŞINI BÖYLE ŞEYLERE
YORMA.. BIRAK MALİ ME-
SELELERİ AİLENİN
ERKEĞİ
HALLET.
SİN..



TABİT..
İNSANIN
GÜVENEBİ-
LECEĞİ
ERKEĞİ
OLMASI
NE İYİ..

OTOBÜS
DURAĞI



TRENDEN
İNER İNMEZ
PARANIN PEŞİNE
DÜŞTÜM.
AMA HERİF
HIÇ ORALI
OLMADI.

HERHALDE ODASINA
SAKLAR. ONU UZAK.
LAŞTIR. YÜRÜYÜŞE
ÇIKAR.. NE YAPAR
SAN YAP, BANA ODA-
SINI KARIŞTIRACAK
YAKİT
BIRAK..



İŞTE GİDİYOR-
LAR. HERİFİN
ODASINI ÇABUK
ARAŞTIRA-
YIM.



PA-
RADAN
ESER YOK..
ÜZERİNDE
TAŞIYOR..
DUR.



AH NE ŞAHANE
BİR AKŞAM GE-
ÇİRDİM. YILDIZ-
LARIN ALTINDA
SEVGİLİ JÜLYETİM
İLE BİR GEZİNTİ..
BENİ ÖPTÜ DE..
MORRISON BÖYLE
BİR KADININ KAL-
BİNİ KAZANDI..
NE BAHTİYAR-
SİN..

ARKASI VAR

BÜYÜCÜ

Yazan:
Sayhan Bilbaşar



Büyücü, kumları karıştırma-
ğa koyuldu ve üç defa ardı
ardına karıştırdı.

Gölün sularına akşam inmekte ve palmyelerin, kumların üzerine vuran gölgeleri sayı hayret bir süratle uzamaktaydı. Biraz sonra gündüzün tahammül edilmez sıcaklığı aynı inanılmaz çabuklukla büyük bir serinlik haline gelecekti. Günle gecenin birbirine kavuşmakta olduğu bu akşam vaktinde, izini şaşırmış bir çöl yolcusu sendeleye sendeleye vahanın bulunduğu yere kadar geldi ve hemen ilk ağaçların dibinde yere yıkıldı. Biraz ilerideki kuyuyu her nasılsa fark etmişti. Oraya doğru bin güçlük pahasına sürüklenmeye başladı. Fakat yol uzun, takatı ise pek azdı. Onu yarı yolda bırakıverdi ve yabancı bu defa tam mânasıyla kendinden geçti.

Arada sırada geçen kervanların yiyecek artıklarıyla ve şehre indiği zaman baktığı falların karşılığı olan kazancıyla geçinen büyücü Zaruk kuyunun öbür başındaki ağaçların dibinde uyuyordu. Akşam serinliği basınca uyandı ve ayağa kalktığı zaman ilk gördüğü şey yabancıların yerde uzanan vücudu oldu. Uyku akan gözlerini uğuşturdu ve hayretle ona baktı. Burada ekseriya pek misafiri olmazdı ve Zaruk da olsun hiç istemezdi. Akli başına gelir gibi olduğu zaman «Onu öldüreyim.» diye düşündü. Fakat iş bununla bitmiyordu ki, cesedi uzaklara götürüp gömmek vardı. Öldürmekle ölüme terketmek aynı şey olacağına göre, onu zorla kuyunun başına taşıdı ve kovayla su çekerek yüzünü ıslattı. Sonra biraz da ağzından içeri akıttı.

Adamın üzerindeki elbiseler lime limeydi ve vücudu inanılmaz kadar kirliydi. Bir seneden beri bu yüzü görmemiş olan Zaruk bile bu pisliğe hayret etmekten kendini alamadı. Adam yavaş yavaş kendine geliyor ve kabuk kabuk kirlerin kertenkele derisine çevirdiği gerdanı hafif hareketlerle kimiliyordu. Büyücü can sıkıntısıyla kulübesine, yiyecek getirmeğe gitti.

Ay çıktığı zaman kuyunun başında karşılıklı oturuyorlardı. İyi-ce kendine gelmiş olan serseri konuşmaya başladı:

— Buralarda bir büyücü yaşadığını duymuştum, yoksa o sen

misin?

Zaruk içindeki sıkıntıyı yenmeğe çalışarak cevap verdi:

— Büyücü, benim ne olacak?

— Hiç, büyücünün ne demek olduğunu pek bilmem de... Ne iş yaparsın, yani marifetin nedir?

— Her şey yaparım. Ama insanlar istikbal hakkında söylediklerimden gayri pek az hünerlerimle alâkadar olurlar.

— Ben'in de istikbalim hakkında bir şeyler söyler misin?

Zaruk onun istikbal hakkında bir şeyler söyleyeceği yerde mazisi hakkında birkaç şeyi kendi ağzından dinlemeyi daha isterdi. Ama madem ki iri kıyım serseri ötekini tercih ediyordu, Zaruk bu Sonra tam üç defa kumları yeniden düzeltip dağıttı. Meydana geufak tefek vücudiyle ona karşı koymayı aklından bile geçirmezdi. Beraberce biraz ileriye, kumların üzerine kadar gittiler. Günün ateş kumları şimdi buz gibi piring tanelerine dönmüştü.

Büyücü biraz evvel dişlerini karıştırdığı değneğiyle kumları dağıttı. Hasıl olan şekillere baktı. Beliren şekil her defasında aynıydı. Gözleri dehşetle büyüdü ve ağzından bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı.

Kum falı ve büyü nedir bilmeyen serserinin, bu hal pek hoşuna gitmemişti. Eğer büyücülük bundan ibaret idiyse pek bir şeye

benzemiyordu.

— Ne oldun? diye sordu.

Zaruk cevap verdi:

— Ben sana iyilikten başka bir şey yapmadım niçin benim fenalığımı istiyosun?.. Niçin beni öldürmeğe karar verdin?

Adam bir şey anlamamıştı:

— Ne demek istiyorsun? diye sordu. Seni kim öldürecek?

— Sen öldüreceksin. Kumlar hiçbir zaman yalan söylemez ve ben de hiçbir zaman hakikati sakıyımam... Beni öldürme, ne olur öldürme... Sana bir şey yapmadım... Merhamet edersen sonuna kadar da iyiliğine çalışırım.

Serseri hiçbir şey anlamıyordu. Onu öldürmek niyetinde olmadığına dair ne teminat verdiyse para etmedi ve büyücü ağlayıp inliyerek, hayatını bağışlaması için ona yalvarmaya devam etti. Sonra serseri, büyücüyü kulübeğe soktu. Kendi de dışarıda uzandı.

Yattığı yerde Zaruk dünyanın en büyük korkularını geçiriyordu.

Biraz sonra serseri kapıdan girecek ve üzerine atılarak onu boğacaktı. Evvelce yoklamış olduğu için üzerinde silâh bulunmadığını biliyordu... Ama saatler geçtiği halde beklediği hâdise cereyan etmedi. Maamafih bu da büyücünün kalbini teskin etmeğe kâfi gelmişti. Madem ki kumlar üç defasında da serserinin kendini öldüreceğini söylemişlerdi, onu ölümlün pençesinden artık hiçbir şey kurtaramazdı.

Delice bir fikre kapılıp kaçmayı düşündü. Nereye kaçacağını Allah bilirdi, ama burada eli kolu bağlı ölümü beklemektense koşmak, uzlaşmak ve koşarken ölmek daha iyiydi. Yattığı yerden doğruldu ve uzun uğraşmalar neticesinde kulübenin sazdan duvarını yırtarak kendini dışarı attı. Yola kadar sürünerek gitti, ondan sonra delice kaçmağa başladı.

Kulübenin önünde yattığı yerde serseri düşünüyordu. «Ama da garip adam. Durup dururken onu öldürecekimi zannetti. Ben şimdi ona bir iyilik yaparak zannının ne kadar saçma olduğunu yüzüne vurmalyım.» Sonra hemen yerinde serseri düşünüyordu. «Ama da lak kabarttı. Ses gelmediğine göre büyücü bitap düşüp uyumuş olmalıydı.

Ormanın içerlerinden yola doğru yürüdü ve hiç bilmediği kestirme bir yoldan kervanların ana yolu olan yere çıktı. Buradan bu saatte insan geçmesi büyük şansla bağlıydı, ama bugün kendini ölümden kurtaran şans belki yine yardımına koşardı.

Yolun ucundan bir karaltının gözükmesi için çok beklemesi icabetmedi. Hemen eğilerek yerden sivri bir kaya aldı ve talihsiz yolcusu tam önünden geçerken taşı savurdu ve hiç vakit kaybetmeden, darbenin tesiriyle yere yığılmış olan adamın işini bitirmek için üzerine koştu. Ama buna lüzum yoktu, zira yanına vardığı zaman o cansız bir hale gelmiş bulunuyordu.

Üzerini aramak için sırtüstü çevirdiği zaman bir dehşet çığlığı atmaktan kendini alamadı. Yerde yatan ölü, büyücü Zaruk'tan başkası değildi.

Bütün hayatınca fal bakan ve her falının doğruluğuna bütün kalbiyle inanan Zaruk'un, doğru çıkan ilk falydı bu.



Para



Sosthene Ratcuit daima başı önüne doğru eğik yürürdü. Serseri balinden ve üstünün başının sefaletinden ötürü değil, fakat yerde daima toplanmağa değer bir şey bulma ihtimaline inanmış olduğundan. Zira serseriliğinin sayan, iftihar bir vasfı olduğuna son derece emindi ve bununla daima gururlanırdı.

Başı öne eğik yürümek itiyadının mükâfatına, bir sokak dönemesinde on bin franklık bir banknot bulduğu gün görmüş oldu. İlk önce gözlerine inanmadı, fakat eline alıp muayene ettiği zaman yerde bulduğu şeyin halis muhlis geçer cinsten bir akçe olduğundan şüphesi kalmadı. İlk polis karakoluna uğrayıp onu teslim etmek gibi bir çürük yüreklilikte bulunmak Sosthene'nin kârı değildi. Böyle yapacağına adımlarını sıklaştırdı, ve on bin frangından bir an evvel istifade edebilmek çaresini bulabileceği bir yere kapağı atmak yolunu tuttu. Önüne çıkan ilk meyhaneden içeri daldı ve garsona:

— Bana bir bardak kırmızı şarap getir, diye emretti. (Emretmesi de ne hoş oluyordu hani.) Sonra şarabı içtikten sonra büyük bir iftiharla cebindeki on bin franklığı çıkarıp şaşkın şaşkın bakan garsonun burnuna uzattı. Adamcağzın aklı başına geldiği zaman ilk işi:

— Bunun yerine bana yirmi frank takdim ederseniz çok daha

Yazan: Bernard Gervaise
Çeviren: Ben.

memnun kahram, demek oldu. Zira bunu bozacak kadar zengin değilim.

Sosthene ısrar etti:

— Üzerimde başka para yok!

— O halde ne yapalım, bana borcunuz kalsın. Bir daha buradan geçtiğiniz zaman uğrar ödersiniz.

Şaşırmak sırası şimdi Sosthene'deydi. Ama çarçabuk aklını başına topladı ve on bin frangını cebine yerleştirirken aceleyle dükkandan dışarı fırladı.

Aç mideye biraz alkol girdi mi insan hemen bir şeyler yemek ihtiyacını duyar, onun için meyhanelerin yakınında ekseriya çörek filân satan dükkânlar bulunur. Sosthene hemen onlardan birine seğırtti. İçti bin türlü iştah açıcı yiyecek dolu koca sandviçlerden birini seçti ve bir parçasını ısırdıktan sonra on bin frangını dükkân sahibine uzattı. Burada da aynı şey cereyan etti. Adam:

— Bozukluğum yok. Ama ne ehemmiyeti var, sonra uğrar parasını verirsiniz.

Oh ne âlâydı bu. Önüne gelen yerde istediğini ye iç, sonra parasını

çek. Şehirde bir sürü meyhane ve yiyecek dükkânı olduğuna göre Sosthene ömrünün sonuna kadar bu parayla bey gibi geçinip gidebilir demektir.

Ama medeni bir insanın ihtiyaçları sadece içki içip bir şeyler yemekten ibaret değildi. Onun için, medeni bir adam olan Sosthene az sonra sigara tütündürmek ihtiyacını duydu ve bir tütüncüden içeri girdi. Bir paket "Gauloise" istedi ve parasını çıkararak aynı manevrayı çevirmek istedi. Ne yazık ki kazın ayağı bildiği gibi değildi (veya papaz her zaman pilâv yemiyordu.) Hadiseler hiç beklemediği bir seyir takibetmeye başladı.

Tütüncü onun uzattığı paraya bir defa bakmış ve: «Üstü yok, başka zaman uğrar verirsiniz.» demeye kalmadan, kasesinden çıkardığı irili ufaklı bir sürü kağıt parayı tezgâhın üzerine istif etmeye başlamıştı. Sosthene'nin dünyalığını bozacak mıydı, neydi?.. Sosthene aklını kaybeder gibi oldu, fakat hemen kendini toparak sigara paketini tezgâhın üzerine bıraktı. On bin frangını tütüncünün önünden âdetâ kaparcasına aldı. Adamın şaşkın bakışları arasında dükkândan çıkarken:

— Şuna da bak, diye söyleniyordu. Az daha paramı bozacaktı. Hırsız kerata!

GİZLİ VAZİFE !..

BABA NEN VAR SÖYLE BENİ KORKUTUYOR SUN..



165

POSTACI KIZINA POSTA HANE DE BAŞINA GELENLERİ ANLATTI

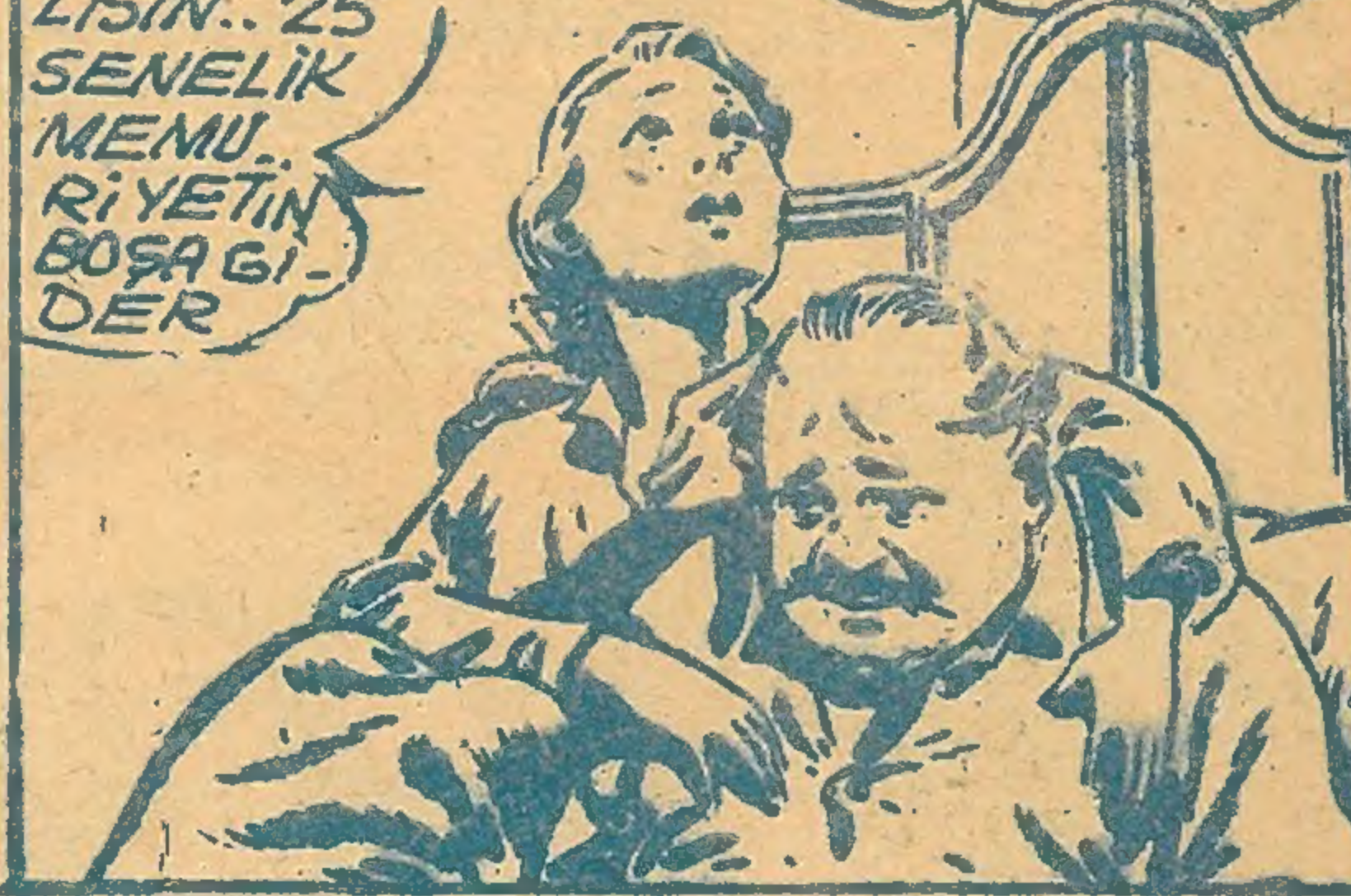
BABA HIÇ HATIRLAMİYOR MUSUN? YE NİDEN YAZAMAZ MISIN.. BİR TETRÜ BE ET..



HATIRLAMİYORUM. AMAN AL LAHİM.. YA DUYULUR SA..

BABA VAZİ FENİ YAPMA LISIN.. 25 SENELİK MEMU. RİYETİN BOŞA GİDER

DUR BİR DÜŞÜNE YİM..



BU SIRADA ALEN İÇİM RAHAT BEN ATLARI ARAŞTIRMA DEĞİL.. YOLUN AÇIK OL. SUN..



GERİ GELMEZSEN SEN GİFTLİĞE YAL NİZ DÖN. BEN GELİRİM



İHTİYATLI OL. BERA. BER OLSAK DAHA İYİ..

EVET AMA.. SÖYLEDİK. LERİM HER İHTİMALE GÖRE ARLINDA OL SUN



ALEN KİMINAT SATTIĞINI SORDU. GONZALESİN AN. LAŞTIĞI PEREAYI GÖSTER DİLER



MERHABA.. İÇİNİZDE PEREADİ YE BİRİ AT SATIYOR MUŞ



PEREA BENİM AMA SATILIK ATIM YOK..



BÜTÜN SÜRÜLER ÖLDÜ. GÖŞOLUKTA İŞ YOK. ATINI BANA SAT..



PEKİ SEN ATLARI NE YAPACAKSIN..



SEN BİLİRSİN AHBAP. ATIN SENİN OL. SUN. PA. RAM CE BİNDE KALIR



GÜLE GÜLE



ALEN ÇIKAR ÇIKMAZ GONZALES BAĞIRDI..

O... DELİ MİSİN SEN O BE O KİM?



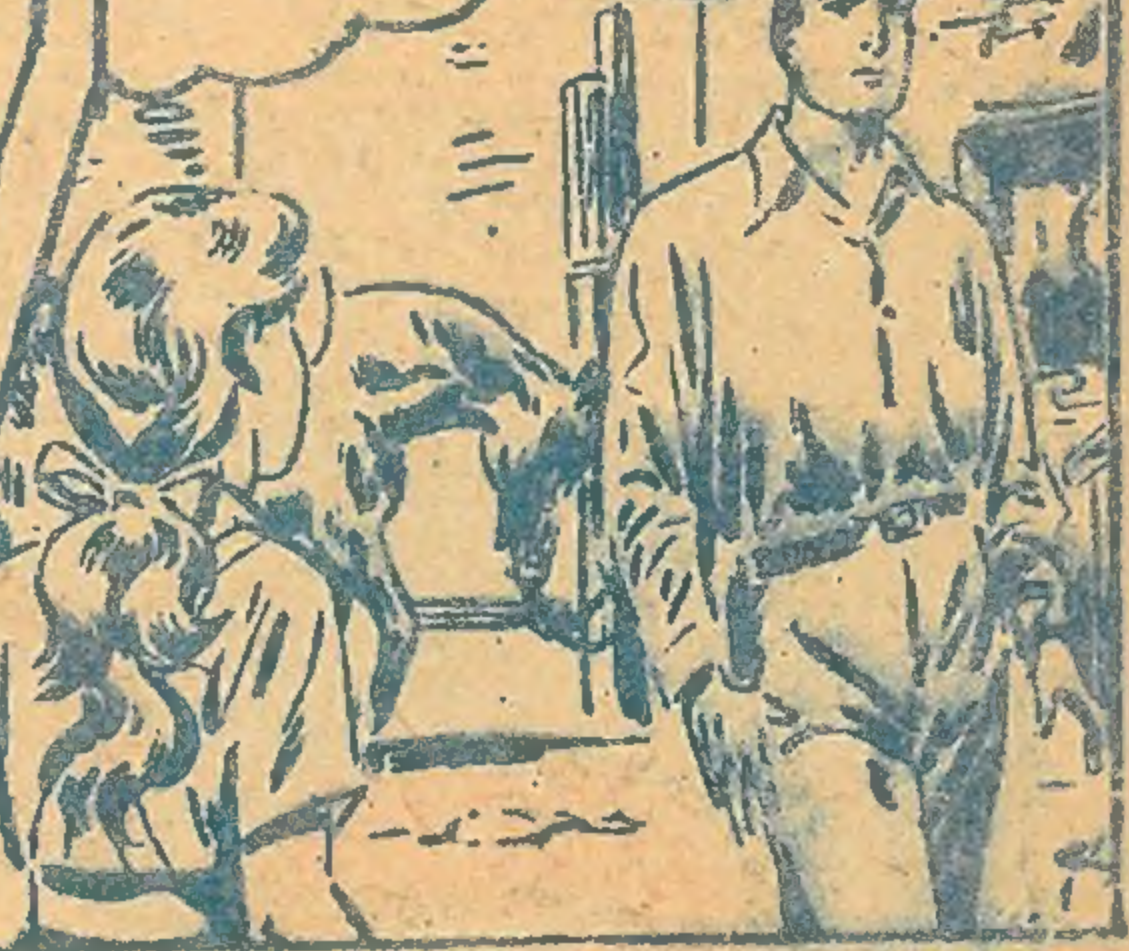
TELEFON ÇEKEN ADAM VAKTİYLE PETROLÇU.. SÖYLESEY. DİN YA.. RUŞU UÇURDUK.



HERİF ÇOK UZAĞA GİT. MEMİŞTİR HERHALDE..



BU SIRADA BABAMIN SÖYLEDİĞİ ADAM BU OLACAK BENİ YE. MEZ YA.



AFFEDERSİNİZ SİZ BAY ALEN MİSİNİZ



BENİM GÜZEL KIZ.. KİMİN İLE TEŞER RUF EDİYORUM

BABAM TELGRAF ÇI.. SİZİNLE KONUŞMAK İSTİYOR DA TELGRAFHANE YE GELİR MİSİNİZ?



GELMESİNE GELİRİM AMA BENİ NEYE ÇAĞIRIYOR.



TAM BU SIRADA PEREA BİR KÖŞEYİ DÖN. DÜ.



TAM SİZ GİT TIKTEN



BİR DAKİKA.. BU ADAM BENİ ARIYOR GALİBA..



165

ARKASI VAR

MAĞAZADAKİ CİNLER

MANDRAKE

NARDA.. ALIŞVERİŞ
YAPMAKTAN NEFRET
ETTİĞİMİ BİLİRSİN..

AMAN GE
NENİ TUT
MANDRA
KE.. NİHA..

14
YET EVİMİZE DÖNDÜK DİYE
ÖYLE SEVİNİYORUM Kİ, BIRAK
İSTEDİĞİMİ YAPAYIM..

PARİSTEN SON GELEN
PARFÖM.. FLÖR DÖ
BANKNOT..

SEHHAR.. BÜYÜLÜ
SİHİRLİ... NE...
KAYBOLDU..

MANDRAKE DUR..
KORKMAYIN MISS..
ASLINDA KAYBOL-
MUŞ DEĞİLDİR.

BİR ÇİFT DAHA GETİ-
RİYORLAR. ARTIK USAN-
DIM. BUNA BİR SON
VERMELİ..

EFENDİM, BUNLAR
EN SON' MODA,
DERİLERİ HALİS.....
A.. SİĞRADI..

MANDRAKE!

MANDRAKE
HANI USLU
DURACAKTIN

KADINLA ALIŞVERİŞ
ETMEKTENSE ATEŞ-
TEN GEÇMEYİ TER-
CİH EDERİM.

DURUN YA..
HU... KAÇI-
YORLAR..

İŞTE.. PARFÖM ŞİŞESİNİ
KAYBEDEN ADAM..

BENİM PAPUÇLAR
DA AYAKLANIP
KAÇTI..

HMM.. SİHİRBAZ
DEMİK.. BELKİ
BİZİM İŞİMİZE
YARAR, ŞU SIRRI
GÖZER. TEVKİF
EDİN..

CİDDİ Mİ SÖYLÜ..
YORSUNUZ? HİÇBİR
ŞEY ALMADIM SA-
DECE BİRKAÇ
OYUN YAPTIM..

OYUNLARDAN BIKTIM. BU
MAĞAZADA CİNLER HER
GECE BİR SERVET ÇALI-
YORLAR. KOMİSERİ ÇA-
ĞIRAYIM..

ARKASI VAR.



KARTALIN OĞLU



ELMAS EİDERLE BOĞUŞURKEN ZODOMARIN ADAMI KAYFAR YUKARIDA AVLUYA PENCERESİ OLAN BİR ODADA KAPALI OLAN İRİS'E HÜCUM EDİYORDU. ELMAS BUNU GÖRDÜ. ÇOK YORGUN VE BİTKİN OLMASINA RAĞMEN ÖNÜNDE DURAN OK VE YAYI KAPTI.



BÜTÜN VÜCUDU TIT. RİYORDU. NİŞAN ALDI. ZODOMAR BİR YANDAN MANEVİYATINI BOZMAĞA ÇALIŞIYORDU.

AT.. AT.. NASIL OLSA VURAMI. YACAĞSIN.. KAYFAR YERİNE KIZI ÖLDÜRECEKSİN..



ELMAS BÜTÜN SOĞUKKANLILIĞINI TOPLADI. İYİCE NİŞAN ALDI. ÇEKTI. BIRAKTI.

KAYFAR KOLUNDAN VURULMUŞTU. ULU-YARAK İRİSİ BIRAKTI. KAÇTI. ZODOMAR KÜPLERE BİNİYORDU.

VURDUN DA NE OLDU SANKİ? HADİSELERİN SEYRİNİ ÇABUKLAŞTIRDIN İŞTE O KADAR.. ŞİMDİ O KIZ BAŞINA FELÂKET GETİRECEK..



ELMAS BU TEHDİDİN MÂNÂSINI ANLIYAMAD.

SUS HAIN.. ARTIK SENDEN KUWETLİYİM

HAYIR! SEN HALÂ BENİM EMRİMDE SİN...



ELMAS ELİNİ KIZGIN ATEŞİN İÇİNE SOKTU. ZODOMARA BAĞIRDI.

SIKIYSA GEL BENİ TAKLİT ET.. BAKALIM KİM DAHA KUWETLİ GÖRELİM



ZODOMAR ATEŞİN YANINA GELDİ. ELİNİ ALEVIN İÇİNE SOKTU. VE HAYKIRARAK GERİ ÇEKTI.

SEN BENDEN DAHA KUWETLİSİN. PES SANA..



ELMAS ELİNİ ALEVİN İÇİNDEN ÇEK-
Tİ. ELİNİN KILI BİLE YANMAMIŞTI.
BU İŞE ELMAŞ BİLE ŞAŞIRDI.
FAKAT GEÇİRDİĞİ SAYISIZ İMTİHAN-
LARDAN BİRİNDE BİR KADININ SÖY-
LEDİKLERİNİ HATIRLADI.

DÖKTÜĞÜN MER-
HAMET GÖZYAŞLARIN
SENİ HER TEHLİ-
KEDEN KORUYA-
CAKTIR.

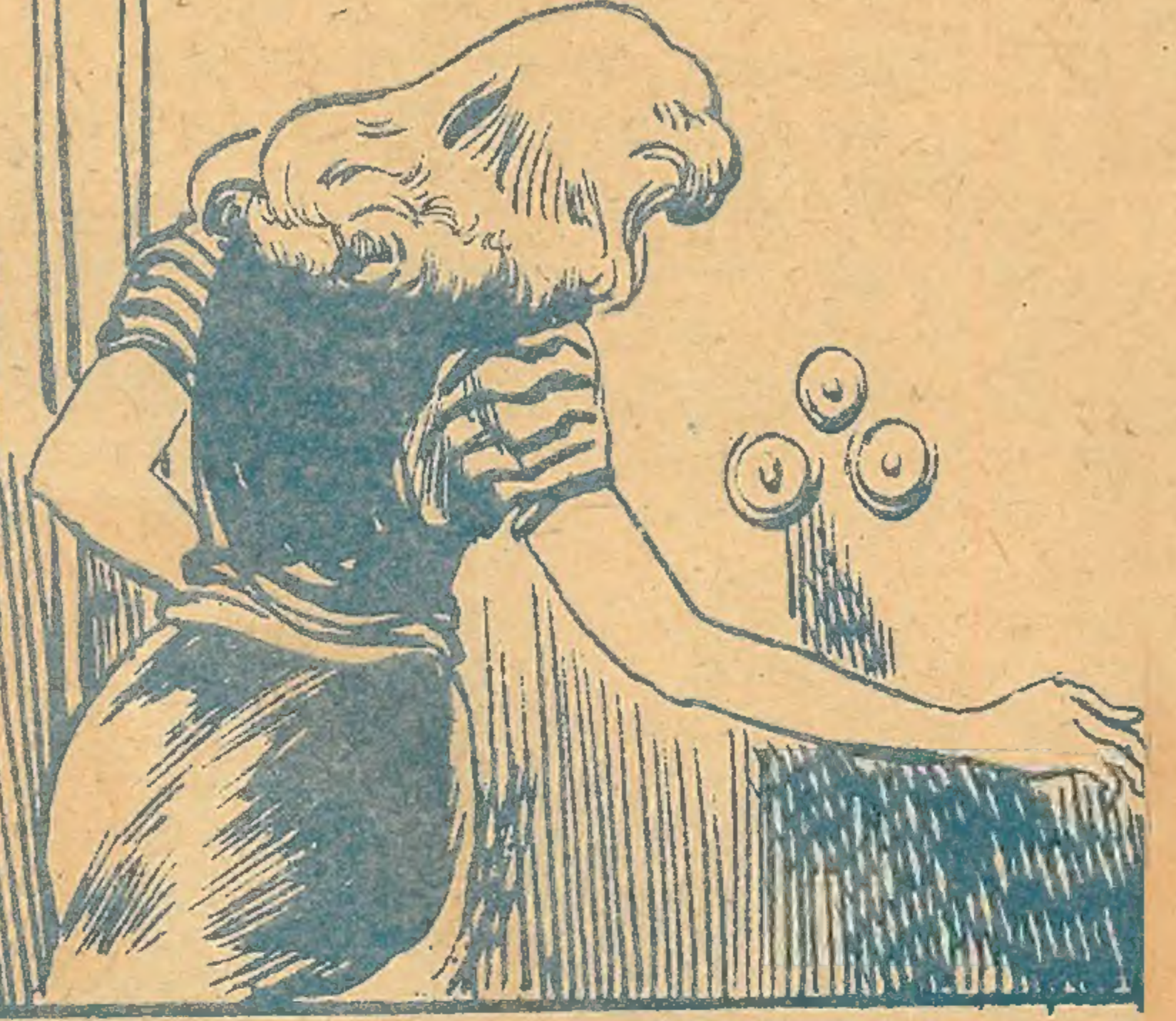


18/2

BUNLARI HATIR-
LIYAN ELMASIN
BACAKLARINA BİR-
DEN DERMAN
GELDİ. İRİSİ KUR-
TARMAĞA KOŞ-
TU.

BU SIRADA KAY-
FARDAN KURTUL-
LAN KIZ SARAY-
DAN KAÇMAK
İÇİN BİR KAPI
AÇTI. KARANLIK
BİR ODADA PARIL
PARIL YANAN
ÜÇ GÖZ GÖRDÜ.

BUNLAR DANE?



YAKLAŞINCA BUNLARIN
ÜÇ ELEKTRİK DÜŞMESİ
OLDUĞUNU GÖRDÜ.

DÜĞMELERİ ÇEVİRDİ - BİR MÜD-
DET BEKLEDİ. LAMBA FİLÂN
YANMAYINCA KORKTU..

BURADA HERŞEY
MUAMMA..



İRİS DÜĞMELERİ ÇEVİRİR ÇE-
VİRMEZ ZODOMAR'IN YAZI MA-
SASININ KARŞISINDAKİ TABLODA
IŞIKLAR PEYDA OLDU.

BENT.. BENTLER
GİTTİ..



İRİSİN ÇEVİRDİĞİ
DÜĞME ÜÇ FİTİLİ ATEŞ
LEMİŞTİ.

DAĞA UZANAN
BU ÜÇ FİTİL MUAZZAM
BİR BENDİN. DİVARINA YER
LEŞTİRİLMİŞ DİNAMİT YİĞİN-
LARINI ATEŞLEDİ. BENT
YIKILDI. SULAR.....

KORKUNÇ SESLER ÇIKARA-
RAK OVAYA DOĞRU DÖKÜLDÜ-
LER. ÖNÜNE ÇIKAN HERŞEYİ
DEVİRİYOR, YIKIYORLARDI

165/2



ARKASI VAR



GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarı: Kemalettin Tuğcu

SAYI : 15

Bir gün kötü bir tesadüf beni Ortesin karşısına çıkardı. Eleni Komnenos İmparator'dan aldığı bir izinnameyi kendisine götürmekliğini söylemişti. Ortes beni görür görmez şaşaladı. Elindeki İmparatorun imzalı kâğıdını okudu. Bunda sarayın hizmet zabıtlarından olduğumu ve gerek sarayda ve gerek şehirde dolaşmak salâhiyetini haiz olduğumu ve bana müşkülât çıkartılmaması emrediliyordu.

Ortes kapı zabıtiydi. Benimle aynı derecedeydi. Yüzüne dikkatle baktı. Aramızda şu konuşma geçti:

— Adınız ne?

— Elinizde bulunan izinnamede yazılı.

— Don Karlos, sizinle daha önce nerede görüştük?

— Bunu hatırlamamak bedbahtlığı içindeyim.

— Bilâkis çok bahtiyar olmanız gerekir.

Demek ki Ortes benim saraydaki hizmet zabıtlığının mahiyetini pek iyi biliyordu. Onun bu işe ehemmiyet vermez görürmesine inanamazdım. Kendisinden şüphelenmekte de haklı imişim.

Eleni Komnenos bana şehirde olup bitenleri anlamak için bütün bir gün izin vermişti. Ortesin peşime taktığı bir Bizanslı askeri seçmekte güçlük çekmedim. Bir saray zabıtine her kapı açıktır. Bartolome beni hemen tanıdı ve en iyi şaraplarından ikram etti. Ödünç olarak istediğim on lirayı tereddütsüz verdi.

Şarabımı bitirirken Ortesi yanımda gördüm. Bana şarap içecek kadar parası olmadığını söyledi. Kendisine beş duka altını verdim. Bu para ile onu satın almış sayıldım. Son zamanlarda İmparatorluk hazinesi pek daralmıştı. Bilhassa saraya tahsisat verilmiyordu. Ancak karnını doyuran Ortes benim cömertliğinden pek mütehassıs olmuştu. Onu sızdırıncaya kadar içirdim ve orada bırakarak Aya Teodora'ya yolunu tuttum. Eleni Komnenos benim ne aradığımı bilse mutlaka zehirlerdi.

Kilise yine doluydu. İçeride bir takım zabıtlar da vardı. Ahali arasına karışarak mümkün olduğu kadar mihraba sokuldum.

Sevgili Prenses'i orada gördüm. Diz üstü, elleri bitişik ağlıyordu. Yandan gördüğüm yüzü seluk fakat tertemizdi. Biraz zayıflamıştı. Dua vakti geçince rahiplere mahsus odaya girdi.

Kendisini orada ziyaret etmek fırsatını buldum. Bir saray zabıti olduğumu İmparatorun İren Paleologa bir haber gönderdiğini bildirdiğim rahip beni onun odasına götürdü.

İrenin içinde yaşadığı oda pek dar ve pek yoksuldu. Bir köşede, fakir bir yatak, tahta bir dolap. Bir iki yemek kabı. İşte hepsi bu.

İren yataklığın üstünde oturuyordu. İçeriye bir saray zabıtinin girdiğini görünce isteksiz bir şekilde ayağa kalktı. Rahip kapıyı kapatıp çekilmişti. Ben ilerledim. Öptüm.

Önünde diz çöktüm ve eteğini İren mağnum bir sesle:

— Karşınızda fakir bir Bizanslı kız olduğumu unutmayınız, dedi.

Fakat ayağa kalkarak yüzüne baktığım zaman ellerini yüzüne örttü:

— Yusuf, dedi. Yusuf. Sen yaşıyor musun?

Gözlerimde yaşlar vardı. Ona böyle ıslak gözlerle ve meftuniyetle bakıyordum. Güzel gözlerinden inci gibi yaş katreleri indi. Hasretini çektiğim bu yüzdeki cahilâne sevinç ifadesi kalbimi parçalıyordu. O takatsiz bir halde yataklığa oturdu. Ben ayaklarının yanında diz çöktüm ve ağladığımı kendisine gösterdim.

— Niçin ağlıyorsunuz Yusuf Bey? dedi.

— Sizi tekrar görmek beni ağlatıyor, dedim. Afil Prenses İren Paleolog, Tanrı sizin yardımcınız olsun, Tanrı güzel yüzünüzü güldürsün.

rayda muhafız olduğumu anlattım. İren ellerini kavuşturdu:

— Yüce Tanrıya şükürler olsun seni korumuş, dedi.

Bunu Türkçe olarak söylemişti. Onu Meryeminden ve İsasından ayıran bu hitabı işitmemiş gibi davrandım.

— Ölmekten korkmuyordum, dedim. Fakat sizi korumak istiyordum. Tanrıdan bana bunu nasip etmesini istiyordum.

İren şaşkınlıkla:

— Beni korumak için mi yaşamak istiyorsun, dedi.

— Evet asil Prenses. Siz benim tanıdığım insanların en değerlisi ve Tanrının en çok sevdiği, bir kulsunuz. Ne bileyim, hangi duygunun elinde olduğumu anlamıyorum. Bütün tehlikeler ve ölüm dakikaları arasında ilk aklıma gelen sizsiniz ve bir genç annenin yavrusunu düşündüğü gibi, tabii olarak sizi düşünüyordum. Bu cüm-



— Benim yüzümün güleceği yok Yusuf Bey.

— Yüce Tanrı sizi mesut yaşatacak sebepleri yaratmaktan âciz değildir. O her şey kadirdir. Onun yapacağı daima doğru ve iyidir.

— İnaniyorum Yusuf Bey. İnaniyorum. Fakat nasıl olacak?

— Bu ancak kendisine malumdur. İnsanlara beklemek ve rıza göstermek düşer. Ona yalvarırken şikâyet etmeyiniz ve ondan bir şey talep etmeyiniz. Ona sadece «Allahım sen her şeye kadirsin, sana şükürler olsun» diyiniz.

İren ürperiyordu. Sonra bana nerelerde olduğumu sordu. Mahkemeyi ve Anemas zindanını anlattım. Nihayet oradan kaçarak Bartolomeye sığındığımı ve onun beni gönüllüler arasına katarak asker yazdırdığını, kısa bir zamanda zabıt yaptığını ve sa-

Prenses pek fakir bir halde yaşıyordu.

retimi affediniz, beni böyle söyleten ve bana bu şekilde bir idrâk veren de yüce Tanrıdır.

Derin bir sükût içinde düşünüyorduk. Sonra bana, benim için İmparatora iki defa haber gönderdiğini, İmparatorun beni her tarafta arattığını ve sonra Ortesle bulunmadığım ve eğer bulunursam derhal muhafız subaylığına tayin edileceğim cevabını yolladığını anlattı ve:

— Fakat ben sizin sağlığınıza ümit kesmişim, dedi. Çünkü sağ olsanız mutlaka beni görmeğe gelirdiniz.

İrenin şu son cümlesi bana kendisine karşı meftuniyetimi anlatıyordu. Belki bu sözünden bu mânâyı çıkartacağımı da düşünme-

den söylemişti.

Konakta kalmaya korkuyordum. Kendisine karşı haince fikirler besliyen şövalye bir ok isabetiyle ölmüş. İren uzandı. Elimi tuttu. Küçük ve harareti güzel elleri elimi sıkıyordu:

— Size iffetimi ve şerefimi medyunum Yusuf Bey.

— Hayatım sizin için feda olsun, Prenses İren Paleolog, dedim. Bana böyle bir ölüm nasip olmasa ölümler saadetime nihayet bulunamaz.

Sonra bir dizimin üstüne köktüm ve:

— Nuru ilâhının tecelli ettiği yüzünüze ve ulvi kalbinize karşı duyduğum bu hayranlığın bir Venedikli düşüncesiyle karışmadığına Ulu Tanrı adına yemin ederim. Esasen rahim ve şefik kalbiniz böyle düşüncelere yer veremez, dedim.

İren uzun uzun içini çekti. Sonra bana sarayın halini sordu. Kendisine tehlikenin günden güne artmakta olduğunu, İmparatorun pek büyük fedakârlıklar gösterdiğini fakat sarayın ve diğer asilzadelelerin hepsinin aynı düşüncede olmadıklarını, şimdiden istikbalelerini düşündüklerini, birkaçının Galataya kaçmanın yolunu bulduğunu anlattım ve:

— Yakında olduğum için saraydaki bütün çirkin yaşayışı haber alıyorum, dedim. Gündüz dua eden prensesler geceleri her türlü çirkin ihtiraslarla kendilerinden geçiyorlar, birçoğu Sultan Mehmedin sarayına alınma çaresini arıyor. İmparator İmparatorluk şerefi, diğerleri kendi canlarını korumak için boğuşuyorlar. Sadece Bizans için elem duyan bir siz varınız. Bu halk Tanrının gazebini üstüne çekmiştir.

— Yusuf Bey Ne olacağız nihayet?

— Bunu niçin merak ediyorsunuz? Sizin Ulu Tanrıya inanmanız yok mu? Onun isteklerine niçin karşı duruyor veya başka türlü olmasını istiyorsunuz? O bildiği gibi yapsın ve siz muti bir kul olarak bekleyiniz. Netice ne olursa olsun şükranla kabul edeceksiniz. Aksi hareket ona isyan ve itirazdır. Mütevekkil olunuz, kalbiniz her türlü fenalık ve ihtirastan uzaktır.

Sözlerim İrene çok iyi tesir etmişti. Bana oradaki hayatını anlattı. Bir tas çorba ve bir parça ekmeği güçlüğüle buluyormuş. Bunu kilisenin hakkından veriyorlarmış kendisine. Baş rahip bile İmparator'dan para istemesini tavsiye etmiş. Olga kilisenin işlerine bakıyormuş. Eski bir emektar olan ihtiyar kadın ölmüş.

Konakta para olduğunu söyledim. Kendisinden anahtarı alarak çıktım. İki saat sonra döndüm. İki yüz elli Venedik altınını yatağın üzerine braktım ve:

— Bunların İmparator tarafından gönderildiğini söylemeniz her türlü düşüncenin önüne geçer, dedim.

İren sefildi, şaşkıncı, bitkindi ve açtı. Sesini çıkartmıyor, itiraz edemiyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ayırılırken bana öptürmek için elini uzattı. Bu eli öpmek fırsatını kaçırmadım ve meftuniyetle:

— Asil ve merhametli Prensesim, dedim. Dalma sizi düşünüyor ve tehlike anında yanınızda bulunmak çarelerini arıyorum. Bana daima güveniniz ve Ulu Tanrıya kendinizi tevdi ediniz.

— Yusuf Bey, diye mukabele etti. Artık anlıyorum ki kendisine güvenilecek olan bir Ulu Tanrı var, bir de siz. İmparator bile beni terk etmişir.

(Arkası var)

GEMİ LIMANA GİRDİĞİ ZAMAN HAVA KARARMIŞTI.

KRAL, KRALİÇAYLA RIHTIMA ÇIKTI. HALKI
NİHAyet ARANIZA DÖ- SELÂMLADI..
NEBİLDİK.. KRALİÇAMIZ ÇOK ACI VE İZ-
TIRAPLI GÜNLER GEÇİRMİŞ, BİRÇOK ÖLÜM
TEHLİKELERİ ATLATMIŞTIR.

KRALİÇA YOL BO-
YUNCA HEYECAN-
DAN AĞLADI..

ÇOK ŞÜKÜR
NİHAyet SARA-
YIMIZA KAVUŞ-
TUK..

ADAL KRALİÇASI

102

BANA HER
ŞEY RÜYA
GİBİ GE-
LİYOR.

SEVGİLİM..
DAİRENE GE-
KİL DİNLEN
AZ SONRA
BEN GELİR
SENİ GÖRÜ-
RÜM.

KRALİÇA ÇEKİLİR ÇEKİLMEZ GON-
TRANO UŞAĞI RAMONU ÇAĞIRDI

SANA TESLİM
ETTİĞİMİZ
GENÇ KADIN
NEREDE?

MAJESTE.. İYİLEŞİYOR
VE SİZİ BEKLİYORDU.
ONA „GEMİ GÖRÜN-
DÜ.. DEDİĞİM ZA-
MAN ÇOK SEVİN-
Dİ..

BANA KOŞUP SİZİ KARŞI-
LAMAMI SÖYLEDİ. BEN DE
KOŞUP BEYAZ BAYRAĞI ÇEK-
TİM. SONRA DA İNDİM. ES-
RARENGİZ BİR SURETTE
ORTADAN KAYBOLMUŞTU.
BELKİ AMİRAL BURALARDADIR

SERSEM SER-
SEM KONUŞMA..

RAMON ŞİMDİ SEN GEMİYE GİT.
BİZZAT ATMACA REİSİ GÖR
VE OLANLARI
ANLAT..

PEKÂLÂ MAJESTE

AZ SONRA

HOŞGELDİNİZ
REİS!

KIZDAN
NE HA-
BER?

KAÇTI.. TUHAF BİR ŞEKİL-
DE ORTADAN TUHAF ŞEY..
KAYBOLDU

ÜZÜLDÜM..

BEN DE ÖYLE..
BÜTÜN YAP-
TIKLARINA
RAĞMEN ONU
SEVİYORDUM

PEKİ BUNU
JOFREYE
NASIL HA-
BER VERE-
CEĞİZ ŞİM-
Dİ?

ATMACA REİS TARAFINDAN ÇOK DİKKAT-
Lİ SÖZLERLE VERİLEN HABER JOF-
REYİ BÜYÜK BİR YEİSE DÜŞÜRDÜ
HERHALDE ADANIN BİR GİZLİ YERİN-
DE İNTİHAR ETMİŞTİR. ARTIK
ONU HİÇ GÖREMİYECEĞİZ..

ARKASI VAR

Hacının baldızı

Yazan: F. Demiray

Kâbeye gitmemiştir. Hocalığı da yoktu. Fakat ona Hacı derlerdi. Bu, ona babasından kalan dükkânla birlikte verilmiş bir isimdi. Rahmetli Hacı Salih Efendi, mahallede hem muhtarlık, hem de aktarlık yapardı. Oğlu Abdüsselâm, babasının bütün gayretine rağmen mahalle mektebini bile bitirmemiş, bir müddet çıraklıkta bulunduktan sonra babasının yerine geçmişti.

O mübarek adam, kurulu düzenli bir ev, bir de aktar dükkânı bırakmıştı. Oğlu onun işini tutup yaşamağa başladı ama ilmi, hocalığı olmadı için işi başka tarafa dökmüş, yiyip içmeğe, gezip tozmağa başlamıştı. Adını doğru dürüst kimse bilmezdi. Dükkânın üstündeki kırmızı tabeladaki Abdüsselâm adını kim ezberliyecek. Hacı diyip geçiyorlardı. Hacının dükkânı, hacının evi, hacının baldızı...

Bir defa ezan okumağa kalkmış, fakat yüzüne gözüne bulamıştı. Böylece ahret işine yaramıyacağını anlayınca - kederinden - akşamları iki kadeh içmeğe başladı.

Karısı Zeynep hanım pek sessiz



bir kadındı. Görümcesi Zehra da ağabeyisinin ağırlık istemesi yüzünden kartala kaçmıştı. Hacının baldızı da güzelce ve genç irisi bir kızı. Ablasının yanına sığınmış, kismetcağını bekliyordu. Esnaftan, memurlardan kendisini isteyenler oluyordu ama Hacı:

— Elime doğdu, ben büyüttüm, çeyizi, çimeni yok. Böyle veremem ayp olur. Hem evin içinde kendinden büyük bir kız dururken küçüğü vermek usûlden değildir. Diye reddediyordu.

Hacı kapıdan içeriye girince zehir, zemberek kesilirdi. Kâh sopaya davranır, kâh yumruk kaldırır, üç zavallıyı canından bezdirtirdi. Kahvede ve dükkânda hoş sohbet, neşeli bir adamdı. Bütün huşunet ve cebbarlığını eve saklar, oradakileri kasıp kavurmakla erkeğin bu taraflarını tatmin ederdi.

Sabahtan akşama kadar temizlikle, yemekle uğraşan üç zavallı, gezme, tozma bilmezlerdi. Zaten bir çift ayakkabıyı üçü de giyerdi. Manto mu, yeldirme mi ne olduğu tâyin edilemeyen, piç olmuş, soluk bir üst kabını, bayramın birinci günü karısı, ikinci günü, kardeşi, üçüncü günü de baldızı giyerek imamın hanımına, el öpmeğe giderlerdi.

Hacıya gelince, o ne Hidrellez, ne çocuk bayramı, ne de diğerlerini kaçırır, ölümlü dünyada nefsinin bir şeyden mahrum etmez, akşamları da perdeyi kapatıp, köşede demlenir, bermutad bağırıp çağırırdıktan sonra sıızıp kalırdı.

Gelenek ve göreneğe göre bir-

birleriyle geçindiklerini tarihin kaydetmediği gelin, görümce ve baldız Kâmile, Hacının hışmından gül gibi geçiniyor ve birbirlerini koruyorlardı. Fakat Gedikli çavuş İbrahimin annesi bir gün gelip de Kâmileyi istediği zaman Hacı aynı cevabı verince kızın nevrî dönmüş ve müteessirane ayrılan kadına fısıldamıştı:

— Teyzeciğim, sen iki gün son-

ra yine gel, beni istel

Hacı, her akşam bir kere, evi dolayırdı. Kömürlükten yüklerin içine kadar bakar ve bahaneleri bir araya topladıktan sonra odasına çıkar ve orada direk direk haykırarak, bazan elini ve sopasını kullanarak akşam zapartasını verirdi.

O akşam karşısında baldızını görünce bağırıyordu:

— Nerede o karı?

— Mezeni hazırlıyor eniştecim. Sıcak sıcak yesin diye balık kızartıyor. Zehra ablam da cacık yapıyor.

Balığı, hıyarı kim almıştı acaba? Yoğurt vardı ama. Hacı kaşlarını çatı:

— Aç şu bodrum kapısını.



— Buyur enişte.

Hacı kaçak eşya arar gibi taşlıktaki patavra kapıdan içeriye girdi. Bir iki basamağı inerken baldızı

(Arkası 14. sayfada)



ARKASI 165 VAR



arkasından geldi. Kapıyı arkasından çekti.

Bodrumda, odunların, kömür yığınının ve boş tenekelerin arasındaydılar. Sokak hizasından, yüksekten açılmış, tel kafesli daracık pencereden biraz akşam ışıkları giriyordu.

Baldız birdenbire seslendi:

— Enişte, bana bak. Biz senin esirin miyiz kuzum Allahını seven sen. Zavallı kız kardeşini, istediğin kadar ağırlık vermedikleri için evinde kartlaştırdın. Bunca zamandır ablamı inim inim inlettin. Bu zamanda kadının dayak yediği ancak bu evde görülüyor. Bana gelince, benim de kısmetime mâni oluyorsun.

Hacının ağzından boğuk bir küfür çıktı. Arkasından:

— Seni gözüne dizine durasica seni. Benim nimetimle betine benzine kan geldi, adam oldun da bana karşı geliyorsun ha. Seni şimdi.

Fakat gözleri dönen Hacı göğsüne yediği bir muşta ile kömürlerin üstüne yıkıldı. Baldız dişlerini sıkı:

— Aklın başına al, şimdi seni suracıkta eşek sudan gelinceye kadar döverim.

Hacı davranıp erkekliğini gösterecek oldu. Fakat genç irisi baldız onu boş bir çuval gibi yakasından tutup hinkkadak oturtuktan sonra:

— Seni kart göplük horozu seni, dedi. Seni uydurma hacı seni. Hele bir daha el kaldır! Billâhi mahalle kahvesinde döverim seni. Haydi bakayım, elini yüzünü yıka da çık yukarıya. Rakımı ziftlen.

Hacı Abdüsselâm baldızını İbrahimle evlendirdi. Düğün yaptı, para pul istemedi. Yalnız bir tek şart koydu:

— Uzakta, deniz aşırı yerde ev tutsunlar, dedi. Gençlerin ayrı ev açmaları gerek. Senelik kirasını ben peşin veririm.

KESİK BAŞIN ESRARI

(4. sayfadın devam)

liz paramparça edilmiş .Hâlâ üzerinde kanlar bile duruyor, dedi.

Müddeiumumi muavini:

— Ne garip bir silâh. Şimdiye kadar böylesini hiç görmemiştim! diye mırıldandı.

— Kristalden bir kama.

Doriok kamayı verdikten sonra tekrar kompartimana girmişti. Kristal sözünü işitince tekrar dışarıya fırladı.

— Ne dediniz? dedi.

— Kristal bir kama olduğunu söylemiştim, dedi.

Doriok dikkatle bir kere daha kamayı tetkik ettikten sonra:

— Nasıl, tahmininde hiç te yanılmamışım, diyerek sevinçle vagondan aşağıya inerek Piyerlot istasyon şefine doğru koştu ve:

— Dupon Dupon. O kâğıt nerede? Hat bekçisine bırakılan kâğıt? (Arkası var)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yayı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ALNIMIN



YAZISI

BELLA, KAZANDIĞI ERKEK KALBİNİ KABUCAK TER-
KEDECEK KADINLARDAN DEĞİLDİ.

İZTIRAP ÇEKEN BİR İNSANIN
NE KADAR DEĞİŞEBİLECEĞİ-
Nİ TASAVVUR EDEMİYORSU-
NUZ. MARK BİLDİĞİNİZ, TANI-
DIĞINIZ MARK DEĞİL...

SİZ ONU BENİM KADAR
TANIYAMAZSINIZ.

NASIL BU KADAR KAT'I KONUŞUYORSUNUZ
BİLEMEYORUM.. DAHA BENİ GÖRMEDİ. HE-
LE BİR GÖRÜŞELİM.. ONDAN SONRA NE
DERSEN DE...

BENİ SEVİYOR.. BUNDAN
EMİNİM... BİLİYORUM.. YÜZ-
LERCE DEFA KULAĞIMIN
DİBİNDE FİSLADI.. ZATEN
BİZ GİDİYORUZ. BENİ YAL-
NIZ BIRAKIN RİKA EDERİM.

31/1



HAKİKATTAN
KORKUYORSUN..
SANA ŞÜKRAN BOR-
CUNU ÖDEMELİK İÇİN
ÖYLE SÖYLEMİŞ OLABI-
LİR.. SEN DE HEMEN İNAN-
DIN MI GÜZELİM. ONUNKI
AŞK DEĞİL ŞEFKAT...

HAYIR.. HAYIR..
YALAN... DEFOL GİT..
KISKANÇLIKTAN NELER
UYDURACAĞINI BİLEMİ-
YORSUN..

GÖZÜNÜ AÇ KIZIM.
MARK SENİN GİBİ
KENAR MAHALLE DİL-
BERLERİNE GÖNÜL
VERMEZ.. YÜZ KİŞİYLE
DÜŞÜP KALKARSIN..

TERBİYESİZ..
BİR DE AĞZINI
BOZUYORSUN...
DEFOL GİT BURA-
DAN DİYORUM SANA

BELLA KENDİNİ TUTA-
MADI, KLERE BİR
TOKAT ATTI.

BEN NE DEDİ-
ĞİMİ İYİ BİLİYORUM.
BANA BAKIN.. SİZE HARİKA.
TEN ACIYORUM. MARK
YALNIZ BİR KADINI SEVİYOR.
BENİ.... BUNU BENDEN İYİ SEN
BİLİRSİN.. BİRBİRİMİZİ GÖRDÜĞÜ-
MÜZ ZAMAN ARADAN NASIL SİLİNE-
CEĞİNİ GÖRECEK-
SİN...



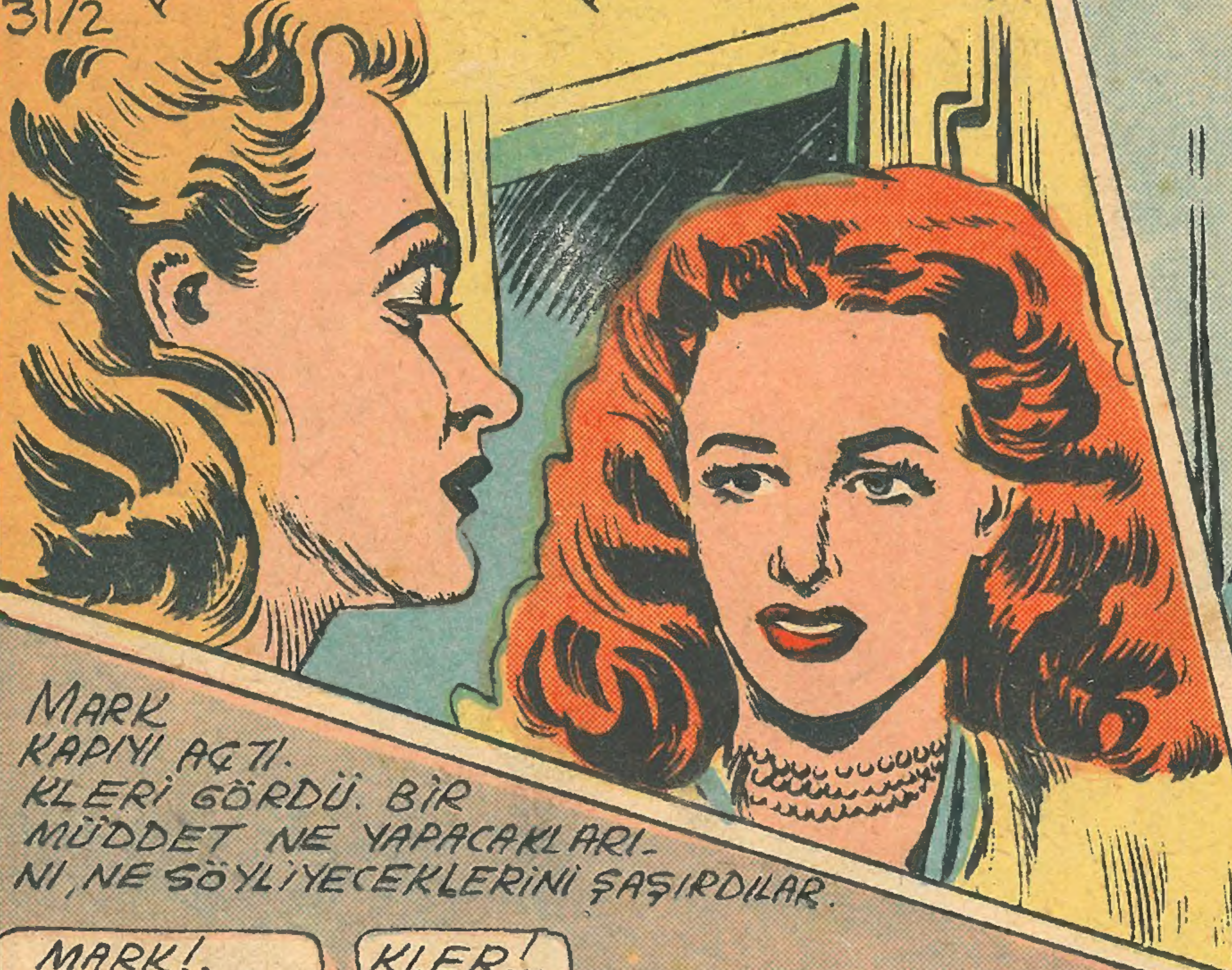
165/1

BELLA YAPTIĞI HAREKETTEN UTANDI, GERİ ÇEKİLDİ. KLERDE EN UFAK BİR AKSÜLAMEL GÖRÜNMEDİ. SANKİ DONMUŞ GİBİYDİ.

AFFEDİN..SİNİR-
LERİME HAKİM
OLAMADIM..

BEN HAYATIMDAN MEM-
NUNUM. BU, BENİM MAKLI
OLDUĞUMU GÖSTERİR.

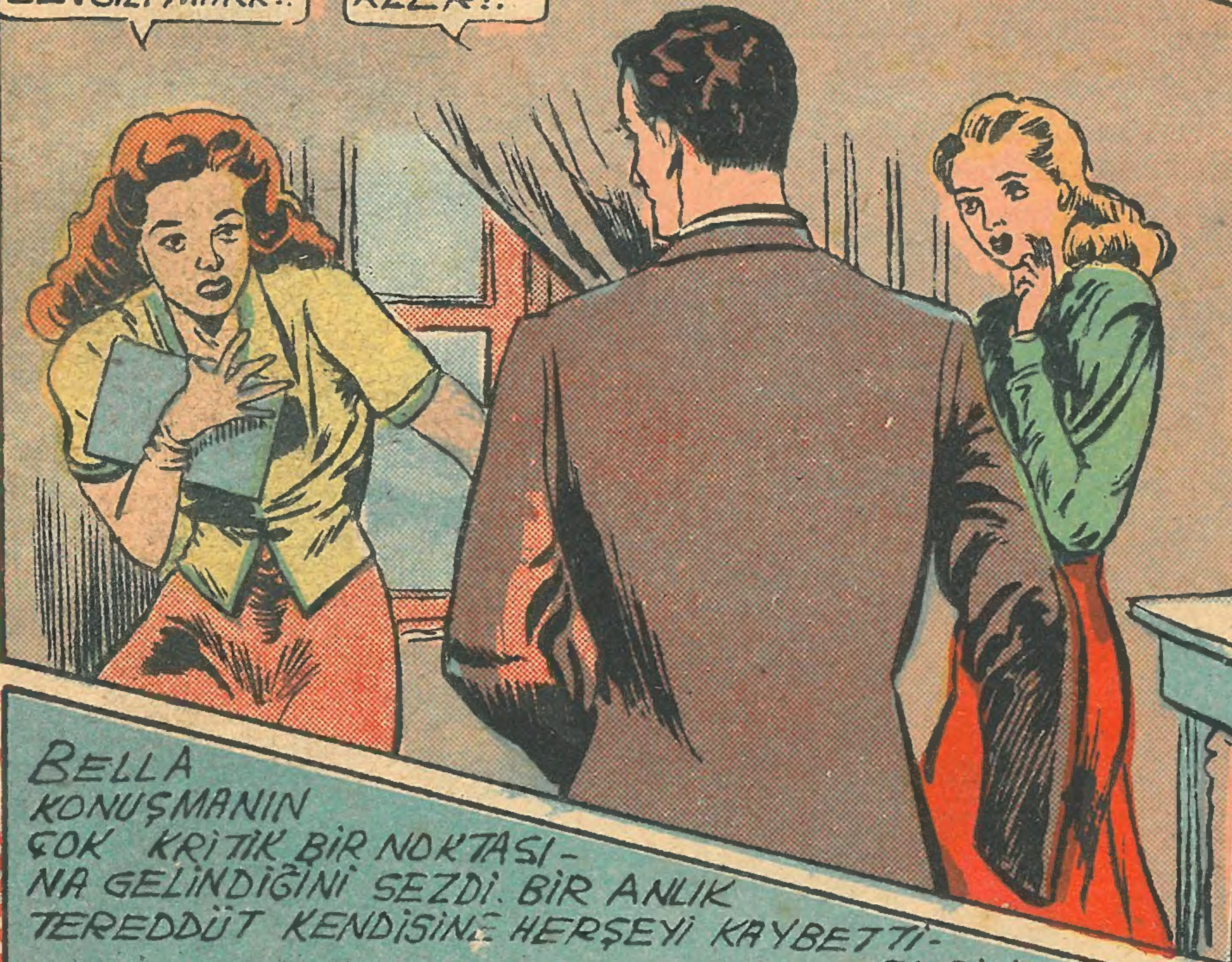
31/2



MARK
KAPİYİ AÇTI.
KLERİ GÖRDÜ. BİR
MÜDDET NE YAPACAKLARI-
NI, NE SÖYLİYECEKLERİNİ ŞAŞIRDILAR.

MARK!
SEVGİLİ MARK..

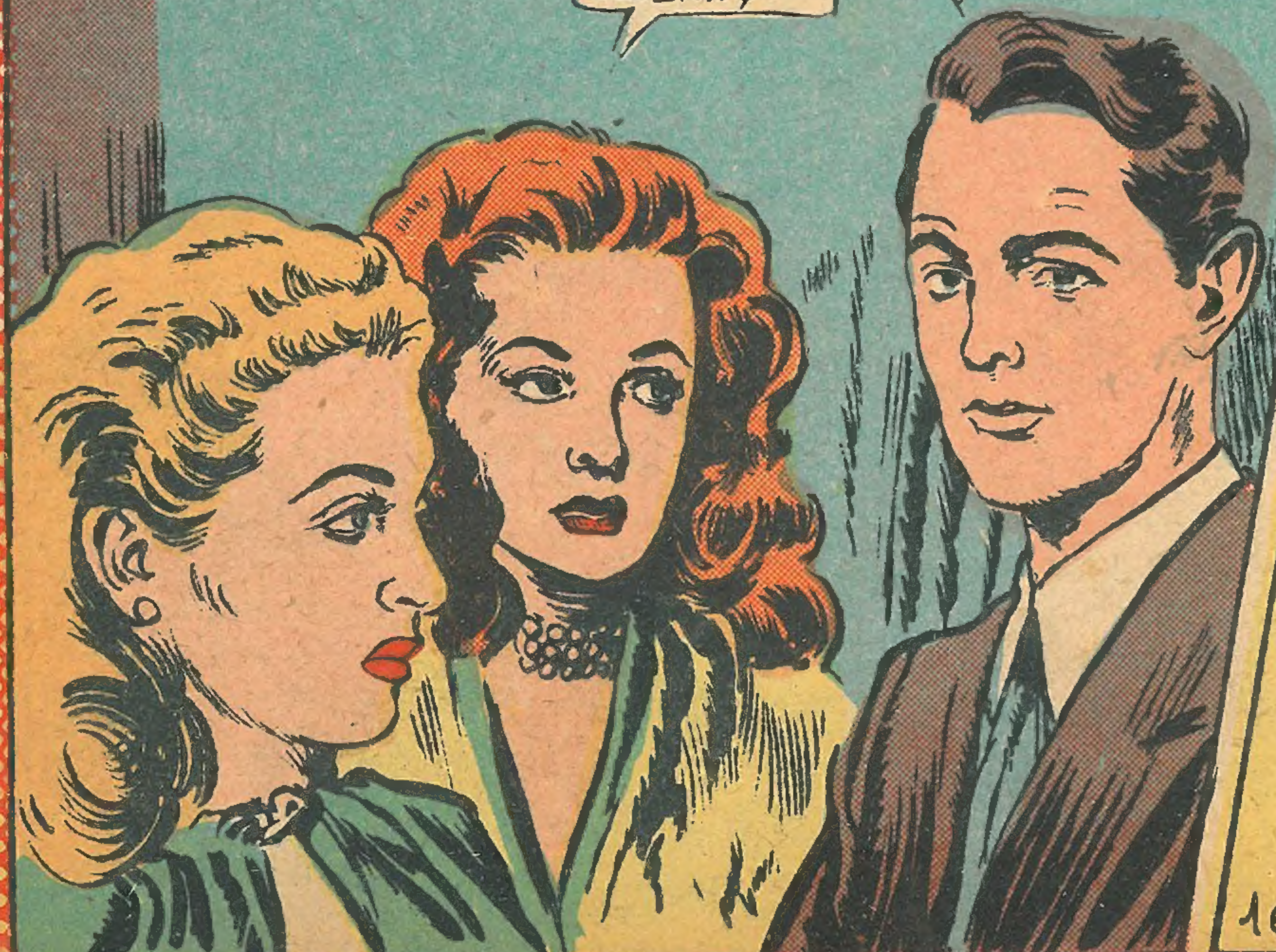
KLER!
KLER!



BELLA
KONUŞMANIN
ÇOK KRİTİK BİR NOKTASI-
NA GELİNDİĞİNİ SEZDİ. BİR ANLIK
TEREDDÜT KENDİSİNE HERŞEYİ KAYBETTİ-
REBİLİRDİ.

MARK.. BU HANIM KIZ HANGİMİZİ
DAHİ ÇOK SEVDİĞİNİ ÖĞRENMEYE
GELMİŞ

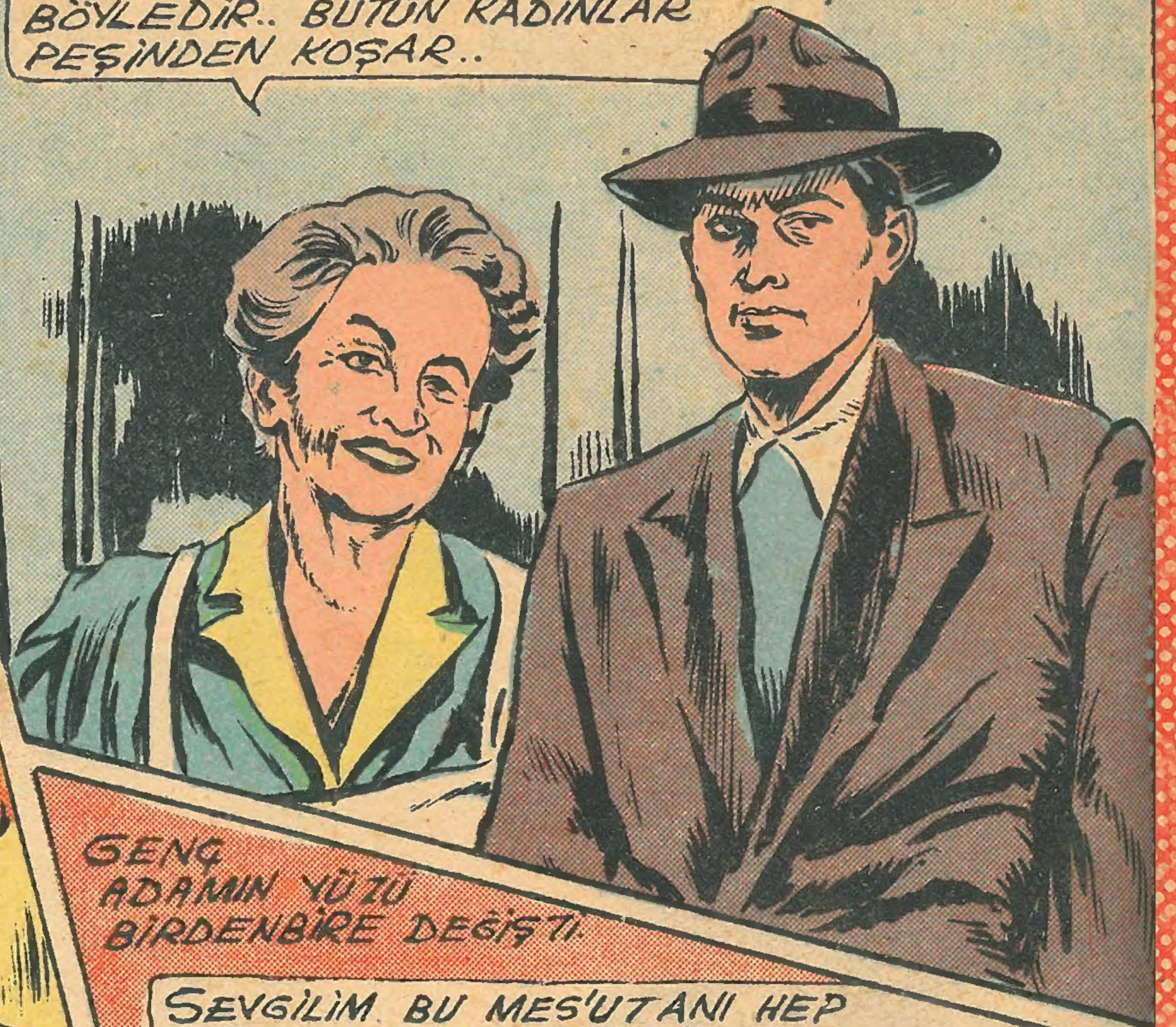
HANGİNİZİ Mİ?



165/2

BÜ SİRADA MARK GÜNLÜK GEZİNTİSİNDEN DÖN-
MÜŞTÜ. KAPICI KADIN KENDİSİNİ ÇEVİRDİ.

BONJÜR MÖSYÖ MARK.. BİR KADIN
MİSAFİRİNİZ VAR.. GÜZEL BİR KUM-
RAL.. GÜZEL DELİKANLI OLMAK İŞTE
BÖYLEDİR.. BÜTÜN KADINLAR
PEŞİNDEN KOŞAR..



GENÇ
ADAMIN YÜZÜ
BİRDENBİRE DEĞİŞTİ.

SEVGİLİM BU MES'UTANI HEP
RÜYALARIMDA GÖRÜRDÜM. GEÇENAYLAR
KLER.. SENİ TEKRAR
GÖRDÜĞÜME ÇOK MEM-
NUN OLDUM.. BEN...
BANA NE UZUN GELDİ
SEVGİLİM. MARK..
SEN DE BİR ŞEY SÖY-
LE.. KONUŞ SEVGİLİM



HANGİSİ?
BÜ ENİNDE SONUNDA
SORULACAK SUALİ MARK
HER AN BEKLİYORDU.
FAKAT CEVAP VERMEK
ÇOK ÇETİNDİ.
KIZLAR, İDAM HÜK-
MÜNÜ BEKLEYEN
MAHKUMLAR GİBİ SUS-
MUŞLARDI.

HANGİNİZİ SE-
VİYORUM HA?

ARKASI VAR

